

I tromesečje

UVOD

Misioniki žar je jedan od najboljih pokazatelja duhovnog zdravlja crkve. Jedan od najboljih načina za negovanje misionijske svesti su misionijske subote čiji je cilj stvaranje evanđeoske klime u crkvi. Trudimo se da i u 2013. godini posvetimo prvu subotu u mesecu misionstvu i nastavimo dobru praksu koja ima dugu tradiciju u adventizmu. Ako ona više ne postoji, uložimo napore da je vaskrsnemo ili je ispunimo novim sadržajem. Misionijske propovedi za 2013. godinu preuzete su iz časopisa *Pastir*, koji izdaje Severna oblast JIEU.

Laslo Galus
Sekretar Odeljenja za adventističku misiju i obrazovanje
Jugoistočna evropska unija, Beograd

1.Subota, 5. januar 2013.

ČUVANJE JEDINSTVA U CRKVI: POUKE IZ JERUSALIMSKE CRKVE

Dela 4,32

„*A u naroda koji verova beše jedno srce i jedna duša*“ (Dela 4,32). Luka opisuje jedinstvo koje je vladalo među ranim Isusovim sledbenicima u Jerusalimu. „Jednodušno“ je još jedan njegov omiljeni izraz za prikazivanje crkve koja uživa u miru i skladu (Dela 1,14; 2,46). Zaista, apostolska crkva bila je ujedinjena crkva.

Ipak, Luka ne propušta da spomene i nekoliko događaja koji upućuju na nesklad i trvenje među Isusovim sledbenicima. Najočiglednije su prepirke oko zaliha hrane za udovice (Dela 6,1); sukob zbog Petrove posete Korneliju, neznabošcu (Dela 11,2.3); Jerusalimski sabor povodom obrezanja (Dela 15,1.2.7); rasprava između Pavla i Varnave (Dela 15,36-40); i još dva slučaja o kojima će malo kasnije biti reči.

Na kakvu strategiju nailazimo čitajući Lukino opisivanje rane crkve? S jedne strane on opisuje jedinstvo crkve, a s druge strane ne okleva da ukaže i na neslogu koja je postojala među vernicima (npr. Dela 15,2)?

Da bismo razumeli Lukin opis jedinstva i sukoba, potrebno je da usmerimo pažnju na tri stvari. Najpre, kontekst u kome Luka govori o jedinstvu u crkvi otkriva da se većina izjava o skladu javlja u formi zaključnih rečenica. To su kratki odlomci koji se ne odnose na pojedinačne događaje već na opšte opise tog perioda (Dela 1,14; 2,42-46; 4,32-35; 5,12-16; 9,31).

Mogli bismo da kažemo da Luka zaokružuje svoje izveštaje o sukobu zaključnim rečenicama o konačno postignutom skladu. Drugim rečima, crkva nije živela uvek u harmoniji i bez problema, ali mogla je da ostvaruje jedinstvo stalno iz početka. Sklad nije nepokretno stanje, već trajni cilj koji treba dostići.

Drugo, u svim odlomcima koji govore o sukobima, Luka ne navodi samo problem već takođe govori i kako je problem rešen pod vođstvom Svetog Duha. Luka je bio zainteresovan za prikazivanje rešenja sukoba. Izuzetak može da bude sukob između Pavla i Varnave (Dela 15,36-40), koji je doveo do razdvajanja. Ali ishod je bio udvostručeni misionarski rad, pošto su obojica otišla na različita mesta da propovedaju jevanđelje.

Treće, Lukina strategija takođe podrazumeva i činjenicu kako se, nakon što je konflikt savladan, jevanđelje širilo još snažnije i crkva rasla (npr. Dela 5,12; 6,7; 11,19).

Ovi elementi navode na zaključak da Luka nije jednostavno želeo samo da opiše situaciju već i rešenje koje je vodilo cilju. On ne prenosi samo istorijat sukoba već svojim slušaocima prenosi uverenje da je jedinstvo moguće. On ih ohrabruje da se ne bave raspravama, da se ne odvajaju od onih koji imaju drugačije mišljenje (Dela 15), da ne budu skloni svaljivanju krivice jedni na druge (npr, Dela 6,1-7), već da se potčine uticaju Svetog Duha i teže ka jedinstvu. Kao što možemo videti u Delima 15, sredstva za postizanje dogovora sastoje se uglavnom od razgovora (7. stih), obraćanja pažnje na Božje vođstvo (stihovi 7-12, 14) i savetovanje sa Svetim spisima (stihovi 15-18). Danas možemo biti ohrabreni kada vidimo da se i rana crkva borila s poteškoćama koje su slične našim i da su, zahvaljujući Božjem vođstvu, uspevali da prevaziđu probleme koji su ih delili.

Traženje Božje odluke

Luka spominje dva događaja u životu ranih hrišćana kada je direktna Božja intervencija, a ne tumačenje Pisma, sprečila nemir u crkvi. Predmet tih sukoba bila je borba za društveni status. Čini se da je pitanje statusa predstavljalo opasnost za crkveno jedinstvo, baš kao i doktrinarne razlike (Dela 11,1-18; 15,1-33) i pitanje ponašanja (Dela 6,1-7; 15,36-40). Zanimljivo je što se ta dva događaja ne prepoznaju uvek kao sukob.

Prvi događaj se odnosi na biranje Matija u Delima 1,15-26. U ranoj crkvi, 12 apostola bili su najmoćniji predstavnici Isusovih sledbenika. Oni su uživali i najveći autoritet. Posle Judine smrti, Petar je predložio da se nedostatak popuni i da se izabere novi svedok

Isusove službe. Luka piše da se oko 120 Isusovih sledbenika okupilo u Jerusalimu (Dela 1,15).

Na Petrov predlog, složili su se da postave kriterijum za osobu koja bi mogla da se kvalifikuje za taj zadatak: neko ko je bio sa Isusom od početka i bio svedok Njegovog vaskrsenja (stihovi 21.22). Ovi kriterijumi ukazuju da će ta osoba očigledno imati visoki društveni status.

Predložili su dva kandidata: Josifa zvanog Varsavu, koji je takođe bio poznat i kao Just, i Matija (23. stih). Šta to znači imati dva kandidata? U društvu koje je naviklo na demokratske izbore, normalno je, pa čak i poželjno, imati dva ili više kandidata za jednu službu. Glasanjem se zatim odlučuje ko će biti izabran. Ali drugačije je u društvu u kome vodeći ljudi određuju način života i rada zajednice, kao što je bio slučaj u drevnom Jerusalimu. Postojanje dva kandidata značilo je da vodeće ličnosti nisu mogle da se dogovore o jednom, da se zajednica podelila oko kandidata - obojica su imala svoje pristalice i svoje protivnike. Demokratsko glasanje bi samo stvorilo gubitnika. U tradicionalnom društvu prvog veka, gubitnik ne bi samo ostao bez počasne službe već bi na kraju izgubio i čast.

U svakom društvu pojedinci prepoznaju važnost očuvanja časti i sticanja poštovanja i slave. U Grčko-rimskoj kulturi prvog veka, to je bila još važnija tema. (Bruce J. Malina and Jerome H. Neyrey, *"Honor and Shame in Luke-Acts: Pivotal Values of the Mediterranean World," in The Social World of Luke-Acts*, ed. Jerome H. Neyrey, 25–65). Čast je bila najpoželjnije dobro, važnije od novca. Čast je takođe bila ograničeno dobro. To je značilo da neko može da stekne čast samo na račun drugih. Ako je neko bio počastvovan izborom na neki važan položaj, ostali kandidati završavali su kao osramoćeni. Prvi hrišćani u Jerusalimu suočili su se s teškom situacijom koja je lako mogla da dovede do otvorene borbe oko statusa u grupi.

Kako je ovaj sukob sprečen?

Luka izveštava da su se najpre molili da Gospod pokaže kog kandidata je izabrao, a zatim su bacali kocke između njih. Ovo je jedini slučaj u Novom zavetu da se bacanje kocki koristilo pri biranju nekoga za službu, i čini se da to nije bio običaj. Da je bacanje kocki

bilo normalno, oni se ne bi mučili da postave kriterijume i naime-
nuju kandidate. Molitva za Božju odluku i bacanje kocki bio je način
izlaska iz dileme s kojom su se suočili kada nisu mogli da postignu
konsenzus oko kandidata. Na kraju, Matija je dobio položaj, ne zbog
svojih postignuća, već zbog Božje suverene odluke.

Da bismo razumeli kulturu prvog veka, potrebno je da razume-
mo važnost razlike između stečene časti i pripisane časti. Kako bi
pobedili u borbi za status, pojedinci su morali nešto da ulože. Jedan
bi morao da potroši novac za neku javnu građevinu ili dobrotvornu
ustanovu u društvu; drugi bi morao da pobedi u nekom takmičenju i
time doprinese slavi grada, ili da postane zaštitnik siromašnih i tako
uveća broj onih koji ga podržavaju.

Sva ta nastojanja bila su prikladna za pobeđivanje stvarnih ili
zamišljenih rivala i dobijanje stečene časti. Naravno, takva nasto-
janja su uvek za sobom ostavljala osobu koja je izgubila i time se
osramotila.

Pripisana čast nije bila rezultat ličnog truda već se dobijala rođe-
njem ili porodičnim vezama. Ona se nasleđivala ili se davala nekoj
osobi suverenom odlukom osobe koja ima višu moć. Ništa nije
moglo da se uradi kako bi se ona dobila. Kao posledica, pripisana
čast nije sramotila osobu koja je nije primila, jer ta osoba nije bila
odgovorna za nju.

Kada je Matija postao jedan od 12 učenika to nije bilo zato što
je pobedio on ili grupa onih koji su ga podržavali. On nije stekao tu
čast; sam Bog mu je to dao. Kada je grupa Isusovih sledbenika smi-
slila dva kandidata i suočila se s mogućim međusobnim sukobom,
oni su se obratili najvišem autoritetu.

Molitva i bacanje kocki bili su neobična ali veoma mudra odluka,
kako bi se sačuvalo jedinstvo grupe. Luka ukazuje na to završavaju-
ći izveštaj o biranju dvanaestog apostola tako što koristi zaključne
rečenice o skladu u crkvi. Pre izbora, on kaže da su svi bili zajedno
i jednodušno u molitvi (Dela 1,14) i da su primili Svetog Duha. To
znači da ova grupa Isusovih sledbenika nije živela u neprestanom
skladu već da je mogla da savlada situaciju u kojoj je lako moglo da
dođe do nesloge.

Božja intervencija

Tema borbe oko statusa ponovo se pojavljuje u iznenadnoj smrti Ananije i Sappire (Dela 4,36-5,11). Ovog puta borba nije bila sprečena već je postala otvorena. Božjom intervencijom, jedna strana nije izgubila samo svoju čast već, na kraju, i život. O čemu je ovde reč?

Rana crkva se veoma trudila da podrži svoje siromašne vernike što se tiče hrane. Imali su zajedničke obroke i tako su se starali za siromašne (Dela 2,44-46; 4,32-35). Vernici koji su bili imućniji obezbeđivali su dovoljno hrane za pomoć siromašnima. Ali posle izvesnog vremena, nije bilo dovoljno hrane za sve. To je navelo neke bogatije vernike da prodaju deo svoje imovine i daju novac apostolima. Tako su mogli da nastave sa zajedničkim obrocima. U grčko-rimskoj kulturi prvog veka, veoma je poznat bio običaj da bogati ljudi sponzorišu zajedničke obroke i druge potrebe u društvu. Pozitivan stav u pogledu javnih potreba predstavljao je vrline u starom svetu. Bogati su čak imali određene obaveze da učine nešto dobro za društvo. Istraživanja su ukazala na počasne natpise sa imenima i delima sponzora koji su dragovoljno pružali profesionalnu, moralnu i versku pomoć. (Markus Öhler, "Die Jerusalemer Urgemeinde im Spiegel des antiken Vereinswesens," *New Testament Studies* 51, no. 3 (2005): 393-415)

Rana crkva nije zahtevala da svi predaju svoju imovinu apostolima (npr. Dela 5,4; 12,12). „Nijedan ne govoraše za imanje svoje da je njegovo“ (Dela 4,32) stoji u Lukinoj završnoj izjavi (Dela 4,32-35), ali to je opšti opis ličnog stava bogatijih vernika u odnosu na sopstvenu imovinu, a ne prikaz zakonskog stanja imovine. Nakon tog zaključka Luka iznosi dva primera sponzorisanja programa hrane u crkvi. Najpre, on spominje jedan pozitivan primer: Josija koji je javno počastvovan i dobio počasno ime. To je slučaj stečene časti i veoma poznat običaj prepoznavanja sponzorstva. Apostoli su mu dali ime Varnava, što znači „sin utehe“ (Dela 4,36.37), verovatno nakon njegovog velikodušnog dara crkvi za vreme jedne teške finansijske situacije. Čast koju je Josija Varnava dobio pružala mu je prednost u odnosu na ostale članove crkve koji su bili na istom društvenom nivou. Drugi vlasnici imanja sada su se nalazili u nižem položaju jer je Josija primio čast, a ne oni. U tom drevnom društvu, postojalo je neprekidno suparništvo između članova istog društvenog statusa.

Kao i bilo koji drugi pojedinci u to doba, Ananija i Sapphira osetili su potrebu da se takmiče s Varnavom za istu ili još veću čast.

To znači da ovde imamo otvoreni sukob oko statusa u ranoj crkvi. Sveti Duh je omogućio Petru da vidi da Ananiji i Sapphiri nije stalo do dobrobiti crkve, već su jedino mislili na sopstveni interes. Oni su želeli izuzetnu čast bez izuzetne žrtve. (Ernst Haenchen, *Die Apostelgeschichte, Kritischexegetischer Kommentar über das Neue Testament*, 199)

Sticanje časti prevarom smatralo se prestupom ili uvredom. Slušaoci Jevanđelja po Luki sigurno su razumeli situaciju u ovoj svetlosti. To da je borba oko statusa bila stalan problem u ranoj crkvi otkriva se u više puta ponovljenim molbama i Isusa i Pavla da ne treba težiti za čašću (Luka 14,7-10; Galatima 5,26; Filibljanima 2,3; Rimljanima 12,10.16).

Sukob je bio prevaziđen božanskom intervencijom, a ne ljudskom akcijom. Petar ne izriče presudu već samo govori u ime Boga. On objavljuje činjenice pomenutog slučaja i ukazuje na posledice. Rešenje konflikta uključuje pokoravanje autoritetu sveznajućeg Boga, koji deluje kao vrhovni Sudija i okončava nepoštenu borbu za moć u crkvi. U crkvi se najzad obnavlja ispravna hijerarhija časti.

Na kraju krajeva, Bog je taj koji spasava jedinstvo crkve. To je pouka koja se može izvući iz ovog sukoba. Zadatak pojedinaca u crkvi je, da uz pomoć Svetog Duha, prepoznaju Božje delovanje. I ponovo, Luka stavlja pozitivnu zaključnu rečenicu pre i posle izveštaja o sukobu (Dela 4,32-35; 5,11-16). Kao posledica Božje akcije, čitava grupa stekla je javnu čast. Ljudi su bili puni poštovanja prema crkvi i visoko su cenili njene vernike (Dela 5,13).

Zaključak

Danas se crkva suočava sa sličnim problemima nesloge koji se zapažaju u skrivenim ili otvorenim borbama vernika da ostvare status i superiornost. Lukina poruka ohrabruje: jedinstvo unutar zajednice vere je ostvarljivo ukoliko su svi učesnici u sukobu spremni da svoje razlike polože na oltar molitve i traže Božju volju i delovanje Svetog Duha. Status i položaj ne treba da se zahtevaju ili zadržavaju ako postoji rizik da se time naruši jedinstvo Hristovog tela. Hristos

je Gospodar crkve i Njegova volja znači da crkva mora da bude jedno - kao što su Otac i Sin jedno (Jovan 10,30).

2.Subota, 2. februar 2013.

POLITIKA U CRKVI

Treba li da bude politike u crkvi? Zar nije ideja o politici u crkvi neprimerena? Sledeća propoved se bavi ovim važnim pitanjem i iznosi principe koji će nam pomoći da se nosimo s politikom koju susrećemo čak i u crkvi.

Pronalaženje ravnoteže

Politika je proces dovodenja u ravnotežu suprotnih interesa u nekom društvenom sistemu. Na primer, u ostrvskom narodu Fidži, dve glavne etničke grupe - domoroci Fidžijci i azijski Indijci - žive zajedno. Dve grupe imaju malo toga zajedničkog. Domorodačko stanovništvo, Fidžijci, imaju tamniju kožu (Melanezijanci) i žive od starina na ostrvima Fidži. Indijci imaju svetliju kožu i došli su u periodu kolonizacije. Fidžijci brinu o farmama i žive u seoskim područjima; Indijci su više skloni da se bave biznisom i žive u gradovima. Fidžijci su skloniji da budu hrišćani, dok su Indijci obično Muslimani ili Hinduisti. Kada je u pitanju raspodela resursa ove ostrvske zemlje, interesi Fidžijaca i Indijaca skoro uvek su različiti. Zato se politika očuvanja mira ogleda u nastojanju da se različiti interesi Fidžijaca i Indijaca uvek drže u „ravnoteži“, koliko god

da se ta ravnoteža ponekad teško postiže.

Slično tome, postoje suprotni interesi u bilo kojoj verskoj organizaciji. Odrastajući u Njujork Sitiju, sećam se napetosti u svojoj oblasti između Španaca i Amerikanaca. Vlast u oblasti su tokom istorije imali Amerikanci; ali kako se broj vernika sa španskog govornog područja povećavao, počeli su da prigovaraju da su često izostavljeni pri raspodeli moći i resursa. Tražili su veću zastupljenost ili će se, kako su govorili, odvojiti i organizovati sopstvenu oblast. Danas

su oni snažni i neprestano nastoje da sastav vođstva u organizaciji te crkve odražava etnički sastav verništva. Bez obzira da li nam se to dopada ili ne, to je politika u crkvi.

Suprotni interesi

Teološke razlike takođe mogu da izazovu oprečne interese. Na primer, među Adventistima sedmog dana uvek je postojala određena napetost između fokusa duhovne isceljujuće službe svetlu nasuprot doktrinarnom fokusu zasnovanom na izučavanju biblijske apokalipse. Oba fokusa su utemeljena na Pismu i savetima Elen Vajt, ali vode ka pomalo različitim teološkim pravcima. Isceljujuća strana adventizma podrazumeva spoljašnji fokus bavljenja svetom kako bi on postao bolje mesto za život; apokaliptička strana odnosi se na unutrašnji fokus izbegavanja zaraženosti svetom. Prirodno, kada se obe strane adventista susretnu, može da nastane napetost. Teološke diskusije lako postaju politizovane, naime, ishod rasprave ide u prilog interesima jedne ili druge strane. Postoji li neki način da se izbegne takva politizacija? Da li Bog izražava svoju volju kroz ishod političke rasprave, ili da li politička diskusija otežava ljudima da čuju Božji glas? Da li je moguće dovesti u ravnotežu oprečne interese u crkvi a da to prođe bez konflikta? Da li je politika u crkvi uvek nešto loše?

Dokazi u Novom zavetu

Ako površno posmatramo Novi zavet, očigledan odgovor bio bi NE. Isusovo učenje deluje jasno: „*A ja vam kažem da se ne branite oda zla, nego ako te ko udari po desnom tvom obrazu, obrni mu i drugi; ... činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone*“ (Matej 5,39.44).

To kao da ostavlja malo prostora za suprotne interese u crkvi. Sve podgrupe u crkvi treba da usvoje Isusov stav samožrtvovanja u odnosu na druge.

Ipak, ako pažljivo pogledamo Novi zavet, videćemo da se Propoved sa Gore blagoslova često nije poštovala - pa čak i u najranijoj crkvi. Ubrzo posle Pedesetnice, u Jerusalimskoj crkvi počeli su da

deluju suprotni interesi (Dela 6). Čini se da je Jerusalimska crkva brinula o bezbednosti udovica u crkvi koje su možda bile napuštene od strane svoje porodice kada su prihvatile Hrista. Međutim, vernici koji su govorili grčki žalili su se da grčke udovice ne dobijaju dovoljno hrane. Žalba je izneta pred apostole, ali su oni odgovorili da je njihova odgovornost da propovedaju jevanđelje, a ne da se bave raspodelom hrane.

Oni su predložili crkvi da postavi sedmoricu ljudi, đakona, da se pozabave tim problemom. Zanimljiva su njihova imena: svi ti đakoni imali su prepoznatljivo grčka imena, što znači da je moguće da su dodati vođstvu kako bi se interesi grčkih vernika pošteno zastupali.

Problem u crkvi odnosio se na oprečne interese; nađeno je rešenje da bi zanemareni deo crkve imao svoje predstavnike u procesu donošenja odluka u crkvi. To zvuči kao politička odluka, zar ne?

Kasnije (Dela 15,36-39), Pavle i Varnava razmišljaju o drugom zajedničkom misionarskom putovanju. Prethodno putovanje bilo je donekle ometeno kada je Jovan Marko, Varnavin nećak, napustio apostole u teško vreme. Varnava je želeo da mu pruži drugu priliku, ali Pavle nije hteo da pristane na to. Najzad je Varnava poveo Marka sa sobom, a Pavle je potražio drugog saputnika. Zar nije jedan od njih, ili čak obojica, mogao da okrene drugi obraz? Možda su mogli, ali nisu to učinili. Umesto toga, izabrali su da krenu odvojenim putevima, tražeći „političko“ rešenje za svoj sukob.

Jedan manje poznati događaj ima veze s Pavlovom poslednjom posetom Jerusalimu (Dela 21,16). Pavle, Luka i izvestan broj hrišćana, uključujući i jednog iz neznaboštva po imenu Trofim, došli su u Jerusalim i boravili u domu Mnasona, ranog Isusovog učenika (verovatno jednog od sedamdesetorice koji se spominju u Luki 10). Tekst kaže „*primiše nas braća ljubazno*“ (Dela 21,17). Na prvi pogled, čini se da su Pavle i njegovi pratioci bili lepo primljeni u Jerusalimu. Ipak, sledećeg dana postalo je jasno da stotine verujućih Jevreja u Jerusalimu još nije znalo da je Pavle došao (22. stih), a ti su verovali najgore o njemu. Posle saveta apostola da ugoditi toj drugoj grupi vernika, Pavle je uhapšen u hramu i njegova javna misija u knjizi Dela apostolska je završena.

Jasno je da je crkva u Jerusalimu ostala podeljena između Grka i Jevreja mnogo godina nakon Dela 6. Mnason, grčki vernik sa Kipra,

rado je primio Pavla. Ostatak crkve u gradu nije se složio s tim i Pavle je završio u tamnici. Ovaj kratki pregled samo jedne knjige Novog zaveta jasno pokazuje da je politika u crkvi bila pravilo a ne izuzetak (pogledajte i Galatima 2,11-14). Ako sami apostoli nisu mogli da je izbegnu, ne treba očekivati ni od crkvenog vođstva danas da u potpunosti izbriše politiku iz crkve.

Politika i vera

Ako je politika pravilo a ne izuzetak, čak i u crkvi, kako možemo upravljati njom da ona ne ugrožava jevanđelje? Iako pojedinci ponekad mogu da okrenu drugi obraz ili da usvoje Isusov duh žrtvovanja sebe, grupe ljudi sa zajedničkim etničkim ili teološkim interesom retko to čine. Politika nije ideal već životna činjenica.

Kako mogu verske vođe da upravljaju politikom koja nastaje zbog suprotnih interesa u crkvi? Želeo bih da predstavim četiri principa koja nam pomažu da zauzmemo ispravan stav prema politici.

1. Vođa mora da praktikuje poniznost i krotost. Pavle govori o takvom pristupu koristeći snažan odlomak iz 2.Timotiju 2,24-26: „*A sluga Gospodnji ne treba da se svađa, nego da bude krotak k svima, poučljiv, koji nepravdu može podnositi, i s krotošću poučavati one koji se protive: eda bi im kako Bog dao pokajanje za poznanje istine, i da se iskopaju iz zamke đavola, koji ih je ulovio žive za svoju volju.*“

„Teški ljudi“ u crkvi ne mogu sami da se oslobode iz sotonine zamke. Ni mi ne možemo da ih oslobodimo. Samo Božje čudo može to da učini. Politikom ne može da se upravlja silom ili sramoćenjem, već samo ispoljavanjem Isusovog duha žrtvovanja sebe u našem sopstvenom ponašanju kao vođa. Nijedna grupa neće se odreći sebe ukoliko nema vođu koji se odriče sebe. Kada posramimo ljude, oni podižu odbrambene zidove. Kada pokazujemo poniznost, nežnost i krotost, otvara se put da Bog menja srce drugih. Samoodricanje nije prirodno; ono je čudo kada god se dogodi. Najbolji odgovor kad je reč o politici u crkvi nije da zahtevamo naš poštenu udeo ili šta god već, nego da budemo spremni da odustanemo od svojih prava u korist celine.

2. Vođa mora da uči i pokazuje saosećanje. Iskreno saosećanje takođe je nešto čudesno kada god se pojavi. Po prirodi, sebična ljudska

bića su u osnovi zabrinuta za sopstvene interese i sopstveno dobro. Ali uronjavanje u Božju blagodat i milost može da otvori naše oči za patnje drugih. Jedan negativan primer u tom smislu je parabola o nemilostivom sluzi (Matej 18,21-35). Ne ceneći milost cara, nemilostivi sluga nije video da se njegov bližnji nalazi u istom položaju koji je on imao pred carem. Da je svog bližnjeg sagledao carevim očima, dobio bi nove naočare kroz koje bi video i razumeo srce drugog čoveka.

Mi razvijamo saosećanje kada doživimo Božje saosećanje. Mi učimo saosećanje iz saosećanja koje je najpre pokazano prema nama. Volimo zato što je Bog najpre voleo nas. Opraštamo zato što nam je oprošteno. Saosećanje nam omogućava da vidimo potrebe drugih i da se staramo za njih, da pronademo način da dovedemo u ravnotežu različite interese, tako da to sjedinjuje ljude umesto da ih razdvaja.

3. Vođa mora da ima izuzetan osećaj za poštenje (pravdu). Neki ljudi, po prirodi, imaju istančaniji osećaj za poštenje od drugih. Ali, možemo da naučimo da budemo pošteniji. Na određeni način, poštenje nije moguće sve dok ne otkrijemo poniznost i saosećanje. Duh učenja, zajedno sa saosećanjem, izazvaće silnu želju za pravdom. Kada smo utvrdili činjenice u određenoj situaciji (koliko god je to moguće) i kada se iskreno staramo za sve uključene strane, moći ćemo da usmerimo ljude ka najpoštenijem mogućem ishodu. Kada ljudi znaju da vođa namerava da bude pošten, oni su skloniji da veruju u sam proces.

4. Vođa mora da napravi razliku između jasnog i nejasnog. To je naročito važno kada se teološka diskusija pretvori u političku. Iako je Biblija pravilo vere i prakse, nije sve u Bibliji podjednako jasno. Razumevanje razlike između onoga što je jasno i nejasno u Bibliji pomaže nam da izbegnemo prepirke oko ideja koje nisu jasno postavljene u tekstu. S jedne strane, u diskusiji može jasno da se vidi jedna strana istine, ali ne i druga. Istina je često razapeta između suprotnih shvatanja. Kada ljudi vide da Biblija često jasno uči stvari koje nama deluju kontradiktorno, shvatamo da mnogi naši politički sukobi nastaju zbog takmičarskih grupa koje vide onu stranu istine koja prija njihovoj ličnosti, kao i zbog njihovih pokušaja da iz grupe eliminišu one koji ih navode da vide i drugu stranu.

Posvećenost Pismu a ne našem mišljenju o Pismu, spremnost da se u svemu što verujemo potčinimo tekstu Pisma, jedan je od najboljih načina da upravljamo teološkom politikom u crkvi.

Zaključak

Bilo bi lepo kada bi politika mogla da se eliminiše iz crkve. S druge strane, to bi moglo uticati na sve nas da postanemo teološki lenji. Često, u središtu sukoba ljudi otvaraju Bibliju s novom spremnošću da uče i rastu. Često smo u srcu sukoba primorani da razmislimo o stavu drugih i otkrijemo da su oni delimično u pravu. Onaj ko postavlja i svrgava careve sasvim je u stanju da upravlja neredom koji ljudska politika može da stvori, čak i u crkvi.

3.Subota, 2. mart 2013.

SRAMNO PITANJE

Marko 9:33-50

Marko 9,33-34: *„I dođe u Kapernaum, i kad beše u kući zapita ih: Šta se prepiraste putem među sobom? A oni ćutahu; jer se putem prepiraše među sobom ko je najveći.“*

Marko nam kaže da Mu nisu odgovorili. Nisu odgovorili jer ih je bilo sramota. Sve dok su mislili da Isus ne zna šta su govorili, to im je zvučalo razumno. Ali kada su shvatili da On zna... Da su razgovarali o tome kako da poboljšaju svoj molitveni život, ili kako da bolje služe Bogu, jedva bi čekali da to ispričaju Isusu. Rekli bi : „Gospode, baš smo divno razgovarali! Sada znamo kako da se bolje molimo i kako da Ti potpuniije služimo.“ Jedva bi čekali da Mu to ispričaju. Ali ćutali su, jer su se prepirali ko je od njih najveći.

A. Možda se mi pitamo : „Kako je uopšte moglo da dođe do toga? Zašto su se prepirali ko je najveći?“

Marko nam ne daje odgovor na to, ali evo jedne mogućnosti. Sećate li se šta se dogodilo neposredno pre nego što su počeli da se prepiru ko je najveći? Odgovor se nalazi u prvih 12 stihova 9. poglavlja.

Petar, Jakov i Jovan su upravo sišli s Gore preobraženja. Tu su videli kako Isus razgovara s Mojsijem i Ilijom. Čak su čuli Božji glas kako iz oblaka govori, „*Ovo je Sin moj ljubazni; Njega poslušajte.*“ Bilo je to divno i nadahnjujuće iskustvo.

Ali kada su silazili s Gore, Isus je upozorio Petra, Jakova i Jovana da ne pričaju nikome šta su videli sve do Njegovog vaskrsenja.

Kao i ja, svi dobro znate da je čuvanje tajne ogroman teret. Ali takođe može da bude i prednost, naročito ako uspete ljudima da stavite do znanja da znate neku tajnu, ali da im je nećete reći, zar ne?

B. Ovde želim da upotrebim svoju maštu. To ne piše u Bibliji, ali mogu da zamislim kako se događalo nešto slično ovome:

Petar, Jakov i Jovan su veoma uzbuđeni i možda Petar kaže sledeće : „To je nešto najčudesnije što mi se dogodilo u životu.“ Jakov dodaje, „I meni, isto. Nikada nisam video tako nešto.“ Jovan dodaje, „Nadam se da ćemo uskoro moći da se vratimo na tu goru i opet to doživimo.“

Kada su ostali učenici čuli da tako pričaju, možete li da zamislite njihovu radoznalost? „O čemu to pričate?“ „Šta ste videli?“

Onda je Petar možda odgovorio: „Pa, ne možemo da vam kažemo. Možda ćete jednog dana saznati šta smo videli na gori, ali trenutno Isus želi da samo nas trojica to znamo, i rekao nam je da ne govorimo nikom drugom.“

Ako je Petar stvarno rekao tako nešto, onda prosto mogu da čujem kako Andrija odgovara: „Misliš da si nešto posebno, zar ne? Pre svega, ja sam te upoznao sa Isusom. Da nije bilo mene, ti ne bi bio ovde. Nisi ni blizu toliko važan koliko misliš.“

Možda je Zelot rekao: „Čekajte malo. Moje oduševljenje održava ovu grupu. Vi biste odavno odustali da nije bilo mene.“ Jedan za drugim su, sasvim sigurno, potvrđivali sopstvenu veličinu.

C. Zadivljujuće je što Isus nije znao o čemu su razgovarali. Ali poznavao je njihovo srce pa iako Mu nisu odgovorili, tačno je znao o čemu su pričali. Zato počinje da govori o veličini.

Marko 9,35: „*I sedavši dozva dvanaesticu i reče im: Koji hoće da bude prvi neka bude od svih najzadnji i svima sluga.*“

Zapazite da ih Isus nije osudio ni ukorio što su težili veličini. Nije rekao da je pogrešno želeći da budemo prvi. Nije rekao da je pogrešno želeći uspeh. Verujem da je Bog svima nama dao tu urođenu osobinu koja čini da želimo da budemo uspešni u životu, da budemo veliki u svemu što radimo. Isus ne kaže da je to pogrešno. Ali On daje definiciju „veličine.“

Šta je „veličina?“ Prava veličina nalazi se u službi, u brizi za druge, spremnosti da budemo poslednji, umesto da uvek sebe stavljamo na prvo mesto. To je suprotno svemu što svet uči. Svet kaže da se veličina meri brojem ljudi koji te služe. Veličina, prema svetlu, meri se brojem života koje kontrolišete.

Ali Isus kaže da se prava veličina meri brojem ljudi kojima pomažete - koliko ljudi uslužite dok idete putem.

Ako ozbiljno shvatamo hrišćanski život, moramo nešto promeniti u svom razmišljanju. Ako postanemo hrišćani, to će promeniti način na koji gledamo na svoj posao i jedni na druge. To će promeniti način na koji posmatramo društvo. To će promeniti odnose između muža i žene, dece i roditelja.

Isus je bio veliki Učitelj i znao je da su vizuelna sredstva jedan od najboljih načina za poučavanje koje će se pamtili. Zato je dozvao sebi jedno dete i zagrlio ga.

Čuveni slikari predstavljali su ovaj prizor, ali pitam se koliko su njihove slike stvarno realne? Mnogi su dete prikazali kao anđeosko malo dete, plave kose i očiju, a neki umetnici su oko njegove glave slikali čak i oreol.

Sumnjam da je to jevrejsko dete imalo plavu kosu i plave oči. Iako malo dete ponekad može da bude pravi anđeo, ubeđen sam da je bilo u pitanju prosečno dete - onom koje ume da bude neposlušno, da se uprlja, ljuti i plače.

Isus je uzeo ovo dete i rekao: „*Ko jedno ovakvo dete primi u ime moje, mene prima; a ko mene primi, ne prima mene nego Onog koji je mene poslao.*“

I. Isus nas uči da ne treba da gledamo ko je ko

A. Zašto je Isus uzeo dete za svoju očiglednu pouku? Neko je rekao da je Isus uzeo dete jer dete ne može ništa da učini za nas. Dete ne može da poboljša naš položaj u društvu. Dete ne može da doprinese našem uspehu.

Nasuprot tome, dete zahteva stvari. Svaki otac i majka znaju da roditelji brzo nauče šta znači služiti. Brzo naučimo da žrtvujemo sebe, svoje vreme i energiju kako bismo zadovoljili potrebe svog deteta.

Isus je uzeo dete i rekao: „Dete ne može da učini ništa za vas. Dete ne može da učini da izgledate važniji u očima sveta. Ali dete može da vas nauči sve o službi.“

Ovde se uvodi još jedno vizuelno sredstvo koje na prvi pogled deluje kao da nema veze sa prethodnim. Ali, nije tako. Kada je Isus rekao: „*Ko jedno ovakvo dete primi u ime moje, mene prima*“, Jovan Ga je prekinuo i rekao: „*Učitelju! videsmo jednog gde imenom Tvojim izgoni đavole koji ne ide za nama: i zabranismo mu, jer ne ide za nama*“ (Marko 9,38).

Vidite li šta on govori? „Gospode ko je ovom čoveku dao dozvolu da govori u tvoje ime? On ne putuje s nama. On nije naučio sve ono što smo mi naučili. On nema prava da to radi.“

Ali u stihovima 39-41 Isus odgovara: „*Ne branite mu; jer nema nikoga koji bi imenom mojim čudo činio da može brzo zlo govoriti za mnom. Jer ko nije protiv vas s vama je. Jer ko vas napoji čašom vode u ime moje, zato što ste Hristovi, zaista vam kažem: neće mu propasti plata.*“

Kako se to uklapa u ono o čemu Isus govori? On kaže: „Evo čoveka koji je veoma sličan ovom detetu. On ima mnogo toga da nauči. On nam možda čak deluje nedolično, ali on se iskreno trudi da služi i zato će biti nagrađen; nemojte mu smetati.“

Isus je potvrdio ono čemu ih je naučio. On kaže: „Nemojte da radite samo s ljudima koji mogu biti od koristi. Nemojte da gledate ko je ko. Idite i nađite ih, pokažite im ljubav i osvojite ih za carstvo Božje.“

II. Imamo ozbiljnu odgovornost

Drugo, Isus nam govori da imamo veoma ozbiljnu odgovornost: „*A koji sablazni jednog od ovih malih koji veruju mene, bolje bi mu bilo da obesi kamen vodenični o vrat svoj i da se baci u more*“ (Marko 9,42).

Roditelji, učitelji, hrišćani, kakav je vaš primer? Kakav je vaš uticaj? Da li smo uzrok spoticanja drugih ljudi? Isus nas veoma jasno upozorava kakav je Božji stav prema onima koji sablažnjavaju druge.

III. Ne smemo da budemo sablazan drugima

A. Treće, u stihovima 43-48 Isus ističe kako možemo nastojati da se ne spotaknemo ili da ne budemo uzrok spoticanja nekog drugog.

„*I ako te ruka tvoja sablažnjava, odseci je: bolje ti je bez ruke u život ući, negoli s obe ruke ući u pakao, u oganj večni, gde crv njihov ne umire, i oganj se ne gasi. I ako te noga tvoja sablažnjava, odseci je: bolje ti je ući u život hrom, negoli s dve noge da te bace u pakao, u oganj večni, gde crv njihov ne umire, i oganj se ne gasi. Ako te i oko tvoje sablažnjava, iskopaj ga: bolje ti je s jednim okom ući u carstvo Božje, negoli s dva oka da te bace u pakao ognjeni, gde crv njihov ne umire, i oganj se ne gasi.*“

Jake reči, zar ne? Te reči nam zadaju mnogo muka. Ali setite se konteksta. Isus govori o našem životu, našem uticaju, o prihvatanju ljudi i odgovornosti koja dolazi s tim.

On kaže : „Ako vaša ruka radi nešto što može dovesti do vašeg spoticanja, ili do spoticanja nekog drugog, bolje je da je odsećete nego da imate obe ruke a da odete u pakao, večnu smrt.“

Isus pokušava da naglasi veoma važnu misao. Ne mislim da On stvarno želi da odsećemo sebi ruku kada sagrašimo. Kada bi to bilo tako, većina nas ne bi imala nijednu ruku. Ali princip je jasan, ako će nešto uništiti nas ili jednoga od ovih malih, bolje je da se brzo otarasimo toga. Ranije je On govorio o brvnu u našem oku dok pokušavamo da izvadimo trun iz tuđeg oka. Moramo da se oslobodimo problema u sopstvenom životu pre nego što pokušamo da ispunimo neku potrebu u tuđem životu.

Isus nam govori da ispitamo sebe. Toliko smo obuzeti osuđivanjem drugih da zaboravimo da pogledamo sebe. Isus kaže: „Pogledajte

sopstveni život. Ako činite nešto što ne bi trebalo i time sablažnjavate druge, oslobodite se toga, jer je alternativa večna smrt.“

Naš uticaj, naše svedočanstvo, naš primer – to je veoma ozbiljna stvar. To je daleko ozbiljnije u Božjim očima nego što shvatamo.

B. Konačno, u 50. stihu On kaže: „*Dobra je so; ali ako so bude nesлана, čim će se osoliti? Imajte so u sebi, I mir imajte među sobom.*“

Najbrži način da imamo mir jeste da prestanemo da sudimo jedni drugima i da počnemo da ispitujemo sebe. Treba da ispitamo šta naše ruke rade i šta naše oči vide i kuda nas naše noge nose.

Nadam se da imate hrabrosti da iskreno pogledate i uočite ona područja u svom životu koja možda i kod vas i kod drugih izazivaju spoticanje. Budite pošteni prema sebi i oslobodite se toga pre nego što postane prekasno.

II tromesečje

4. Subota, 6. april 2013.

VINOGRADAR, ČOKOT I LOZE

Jovan 15

Pouke iz Jevanđelja po Jovanu 15. glave deo su završnih Isusovih govora učenicima pred Njegovo stradanje. Isus ovde govori o Očevoj i svojoj ulozi u životu hrišćanina, o stalnoj vezi s Njim kako bi se donosio rod u hrišćanskom životu i raslo u iskustvu. Dalje, On objašnjava šta predstavlja taj rod. Na kraju, ukazuje na mržnju sveta prema istini i potrebu da se takvom svetu i dalje svedoči.

I. Čokot, vinogradar i loze

Isus nije sebe uporedio sa kedrom, hrastom ili vitkom palmom, već sa čokotom, tom krhkom biljkom koja zahteva stalni trud i održavanje. On se odrekao sebe i stavio se u položaj stalne zavisnosti od Oca. Isus nam govori o tome: *“Ja sam pravi čokot i Otac je moj vinogradar.”*

Apostol Pavle opisuje Hristovo samoodricanje ovim rečima: *“Koji, ako je i bio u obličju Božjemu, nije se otimao da se isporedi s Bogom, nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge... Ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti a smrti krstove”* (Filibljanima 2,8). Filipa, apostola sporog da veruje, Isus pita: *“Zar ne veruješ da*

*sam ja u Ocu i Otac u meni? Reči koje vam ja govorim ne govorim od sebe; nego Otac koji stoji u meni On tvori dela.”*Jovan 14,8-10.

“Ja sam čokot a vi loze”. “Veza između čokota i loze, rekao je On, predstavlja vezu koju treba da održavate sa mnom. Kalem se pricepljuje na živu lozu i vlakno po vlakno, žila po žila urasta u čokot. Život čokota postaje život loze. Tako i duša mrtva u prestupima i gresima dobija život preko veze s Hristom. Ta veza uspostavlja se verom u Njega kao ličnog Spasitelja.” *Čežnja vekova* 581.

“Svaku lozu na meni koja ne rađa roda odseći će je i svaku koja rađa rod očistiće je da više roda rodi.” Tako Isus pokazuje da na Njemu postoji dve vrste loza: rodne, koje Vinogradar čisti da više roda rode, i nerodne koje će On konačno odseći.

a. Rodne loze se moraju očistiti

“Orezivanje će izazvati bol, ali Otac je taj koji upotrebljava nož. On ne radi nemilostivom rukom ili ravnodušnog srca. Postoje loze koje se vuku po tlu i zato ih treba odvojiti od zemaljske potpore za koju su se uhvatile svojim viticama. One treba da se uprave prema nebu i nađu svoju potporu u Bogu.

Suvišno lišće koje izvlači životni sok iz ploda mora da se odstrani. Bujno izrasli delovi biljke moraju se odseći da bi omogućili prodor zracima Sunca pravde. Vinogradar odseca štetne izdanke da bi plod bio bogatiji i obilniji.” *Čežnja vekova*, 582.

b. Nerodne loze se odsecaju

O ovim lozama Duh proroštva kaže: “Tako može postojati samo prividna veza sa Hristom, bez stvarne zajednice s Njim kroz veru. Isповедanje vere dovodi ljude u crkvu, ali karakter i ponašanje pokazuje da li su oni u vezi s Hristom. Ako ne donose nikakav rod, oni su neplodne loze.” *Čežnja vekova* 588.

Da li vinogradar odmah odseca ovakve loze? Svakako da ne. On se trudi oko svake pojedine i zahvaljujući Njegovoj milosti svaka ima priliku da se popravi. Zato se i produžava vreme milosti. “*Ne docni Gospod s obećanjem, kao što neki misle da docni, nego nas trpi, jer neće da ko pogine, nego da svi dođu u pokajanje... Kad će se dakle sve ovo raskopati, kakvim treba vama biti u svetom življenju i*

pobožnosti... Zato ljubazni, čekajući ovo starajte se da vas On nađe čiste i prave u miru. I trpljenje Gospoda našega držite za spasenje..."
(2. Petrova

3,9.11.14.15). Kojoj vrsti loze mi danas pripadamo? Ispitajmo i iskoristimo danas veliko Božje "trpljenje"... za spasenje"!

c. Sredstvo očišćenja je Božja reč

"Vi ste svi očišćeni rečju koju vam govorih."

"Osveti ih istinom svojom, reč je tvoja istina."

"I poznaćete istinu i istina će vas izbaviti."(Jovan 15,3; 17,17; 8,32)

Ovi stihovi nas hrabre da imamo ljubav prema Božjoj reči, da je svakodnevno revnosno proučavamo i primenjujemo u životu. Tek onda će nas ona očistiti i preporučiti. *"Duše svoje očistivši u poslušanju istine Duhom za bratoljublje nedvolično, od čista srca ljubite dobro jedan drugoga"* (1. Petrova 1,22).

d. "Budite u meni i ja ću u vama"

Isus je verom, molitvom i poslušnošću Božjoj reči održavao neprekidnu vezu sa svojim Ocem, i nas savetuje da budemo u Njemu. *"Ja sam čokot a vi loze: i koji bude u meni i ja u njemu on će roditi mnogi rod, jer bez mene ne možete činiti ništa"* (Jovan 15,5). Postoje samo dve mogućnosti:

1. *"Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje"* i

2. *"Bez mene ne možete činiti ništa."* Biti i ostati u Hristu znači osećati stalnu zavisnost od Njega, gledati Ga verom, neprekidno tražiti pomoć i napredovati.

II "On će roditi mnogi rod"

Kao što ljudi očekuju rod od voćki i useva, tako Bog očekuje rod, mnogi rod od svojih sledbenika. Od izrailjskog naroda, Njegovog vinograda, očekivalo se da rodi groždem, a Izrailj je i pored sveg uloženog truda božanskog Vinogradara rodio vinjagom.

U 15. poglavlju Jevanđelja po Jovanu na nekoliko mesta govori se o rodu:

a. Rađanje roda (15,2.4.16).

b. Mnogi rod (15,5.8).

c. I da taj rod ostane (15,16).

Rod je vrlo značajan za Vinogradara. Zato On čini sve da bi Njegovi sledbenici doneli bogat rod. On ih zato izabira i čini učenicima, pricepljući ih za božanski Čokot, čisti ih i šalje da idu i rode rod, i da taj rod ostane; u protivnom, odseći će ih kao neplodne loze.

O kakvom rodu govore Jevanđelja i Novi Zavet ?

1. Rod dostojan pokajanja (Matej 3,8-10)

Jovan Krstitelj zahteva od onih koji dolaze k njemu da ih krsti, promenu života. Telesno srodstvo sa Avramom im ništa neće pomoći ukoliko ne čine dela Avramova. Taj rod se mora videti na samom početku hrišćanskog života, pre krštenja, i stalno se mora umnožavati. Pošto je pokajanje stalni proces, i rod dostojan pokajanja mora biti stalan.

2. Rod Duha (Galatima 5,22.23.)

“A rod je duhovni: ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrotu, milost, vera, krotost, uzdržanje; na to nema zakona.” Ovaj rod Sveti Duh unosi u naš život kroz poslušnost istini. *“Jer koji se vladaju po Duhu Božjemu oni su sinovi Božji. A ako ko nema Duha Hristova on nije Njegov”* (Rimljanima 8,9.14).

3. Rod života - karakter (spremnost za spasenje)

Konačno, rod života je karakter. Ova istina je divno iznesena u Isusovoj priči o žitu koje raste samo (Marko 4,26-29.) Isus je završava rečima: *“I kad sazri rod odmah pošlje srp, jer nastu žetva.”* On misli na taj rod i u priči o vinogradaru: *“Zato vam kažem da će se od vas uzeti carstvo Božje, i daće se narodu koji njegove rodove donosi”* (Matej 21,43). U Jevanđelju po Jovanu 15 Isus naročito spominje dva roda: ljubav i radost, naglašavajući posebno ljubav.

a. On tu najpre uverava učenike u svoju ljubav (stih 9).

b. Zatim navodi da je poslušnost zapovestima dokaz ljubavi prema Bogu (stih 10).

c. Isus zapoveda učenicima (stihovi 12.17) da gaje međusobnu - bratsku ljubav. *“Kao što ja vas ljubih tako da se i vi ljubite među sobom”* (stihovi 10.12-15).

Zašto Isus toliko insistira na ljubavi?

Zato što je Bog ljubav. Ona je „sveza savršenstva“ i bez nje se ne može opstati u ovom hladnom svetu. Jedino se ljubav može suprotstaviti mržnji, sebičnosti i otuđenosti. Pošto su Hristovi sledbenici jedna porodica, u njoj mora vladati ljubav, inače će propasti. Isus dalje kaže: ako se carstvo samo po sebi razdeli, ono ne može opstati. Ljubav dakle sjedinjuje sve one koji je poseduju. Ona nikad ne prestaje.

III Odnos sveta prema Hristu i Njegovim sledbenicima

(Jovan 15,18-25)

Svet se suprotstavlja Bogu i Njegovim sledbenicima mržnjom, netrpeljivošću i progonstvom. Oni ne smeju odgovarati svetu na isti način, već kao Isus - ljubavlju.

Zašto „svet“ – sotona, njegova demonska i ljudska oruđa - mrzi Hrista i Njegove sledbenike?

1. Oni nose Hristovo ime.
2. U svetu su, ali ne od sveta. Isus ih je izabrao.
3. Zato što svet ne poznaje Oca, mrzi i Hrista i Njegove sledbenike.

Međutim, svet nema opravdanja za svoje neverovanje: Isus mu je svojom naukom i delima otkrio svoje poreklo, ljubav i silu, zato neće imati izgovora za greh. Ipak, takvom svetu treba i dalje svedočiti. Isus misli na ljude koji žive u neznanju, za koje je Otac dao svoga jedinorodnog Sina, *„da nijedan koji ga veruje ne pogine, nego da ima život večni“*.

Sveti Duh i učenici će svedočiti. Na osnovu tog svedočanstva svako mora odlučiti: hoće li ostati u carstvu tame, ili izabrati carstvo svetlosti. *„A sud je ovaj što videlo dođe na svet, i ljudima omilje većma tama nego li videlo, jer njihova dela bijahu zla. Jer svaki koji čini zlo, mrzi na videlo, i ne ide k videlu... A ko istinu čini ide k videlu da vide dela njegova, jer su u Bogu učinjena.“*

Budimo i ostanimo na Čokotu da bismo rodili mnogi rod, sjedinili se u Hristovoj ljubavi, održali Božje zapovesti i bili Njegova oruđa u spasavanju sveta! A za ovo ko je vredan?

5.Subota, 4. maj 2013.

TAJNO ORUŽJE HRIŠĆANSKOG VOJNIKA

Efescima 6:18: *«I svakom molitvom i moljenjem molite se Bogu duhom bez prestanka, i uz to stražite sa svakim trpljenjem i molitvom za sve svete.»*

UVOD

Pavlova velika studija o oružju pbedonosnog hrišćanina

Pavle govori kako mi, kao hrišćani, treba da se pripremimo za bitke s kojima se svakodnevno suočavamo. Nemoguće je ući u bitku i pobediti svojom sopstvenom snagom, ali uz Gospodnju silu i Njegovo oružje, mi možemo i hoćemo da pobedimo. Bilo bi korisno da se prisetimo da je Pavle, kada je pisao ove reči, bio uhapšen i verovatno okružen rimskim vojnicima. Dok je pisao ove reči, mogao je da vidi oklop i oružje vojnika te je, pod nadahnućem Svetog Duha, ukazao na duhovnu primenu te slike. Uglavnom, razmatranje duhovnog oružja završava se stihom 17. Ali Pavle je znao da oklop i oružje ne proizvode hrabrog ratnika. Da bi bilo koji vojnik postao pravi ratnik, zahtevala se unutrašnja snaga i hrabrost za suočavanje s neprijateljem u borbi. Bez toga, bez obzira na prethodnu obuku i opremljenost, vojnik bi na prvi znak nevolje pobegao od neprijatelja, bio zarobljen ili bi poginuo. Tako je i sa hrišćanskim vojnikom. Možemo imati sve Gospodnje oružje na svom mestu, ali nedostatak neophodne snage i hrabrosti za bitku učiniće da doživimo neuspeh. Zato verujem da je spisku božanskog oružja potrebno dodati i stih 18. Ako je Božja reč naše odbrambeno oružje a ostali delovi oklopa naša zaštita, onda se za molitvu može reći da je naše tajno oružje. Jer kroz molitvu, i samo kroz molitvu, dobijamo neophodnu snagu i hrabrost da ustanemo i borimo se u svakodnevnoj borbi. Bez ovog neophodnog elementa mi smo osuđeni na propast, ali s njim, kao i sa ostalim delovima Božjeg oklopa, čvrsto pričvršćenim na svom

mestu, ne možemo biti poraženi, već ćemo sigurno pobediti. Posle ovih nekoliko uvodnih misli, hajde da odvojimo nekoliko minuta da razmotrimo tajno oružje hrišćanskog vojnika.

I. Definicija ovog tajnog oružja

A. Molitva se može definisati kao duhovna aktivnost u kojoj Božje dete stupa u dvosmerni dijalog s nebeskim Ocem.

B. Molitva je aktivnost koja se može ostvarivati bilo kada, na bilo kom mestu i za bilo koju vrednu namenu.

C. Nekoliko misli o molitvi:

1. Molitva je proces pri kome se oblačimo u Božje oružje. Molitva je sila kojom idemo napred u bitku opremljeni Božjim oružjem. Molitva je oruđe kojim rukujemo i ciljamo Božjom artiljerijom.
2. Molitva je najveća sila koja je ikada oslobođena na Zemlji, i naj-snažnije oružje na raspolaganju svetima. Ovaj svet će možda naći načina da zatvori naše crkve i da uzme naše Biblije, ali niko nikada neće moći da zaustavi Božji narod da priziva ime svog Nebeskog Oca!
3. Molitva dovodi onoga ko se moli u prisutnost Svemoćnog Boga!
4. Molitva unosi Božju silu u život vernika.
5. Nikada nismo toliko slični Isusu kao kada se molimo.

D. Ljudi vere su prizivali Božje ime od početka vremena. Kroz molitvu, ljudi su bili uslišeni, pružana im je pomoć i bili su ojačani od Boga. Molitva je čin koji je Bog obećao da će blagosloviti (Jeremija 33,3; Jovan 16,23; 1.Jovanova 5,14.15)! Ako se molimo iz čistog srca punog vere, možemo biti sigurni da će Bog čuti i uslišiti naše molitve (Matej 21,22).

II. Opis ovog tajnog oružja

A. *Molitva treba da bude neprestana.* To ne znači da treba stalno da brbljamo dok idemo kroz život, niti znači da treba da «ispaljujemo» gomile beznačajnih reči i rečenica (Matej 6,7). To znači da treba da primenimo 1. Solunjanima 5,17 u svojim srcima. To znači da treba da budemo u trajnom stanju komunikacije sa Bogom. Drugim rečima, slušalica treba uvek da bude podignuta. Treba da hodamo neprestano svesni Njegovog prisustva, tako da možemo

komunicirati s Njim tokom čitavog dana. Ako želimo da ostanemo čisti i bliski Bogu u ovom svetu, moramo imati ovakvu vrstu zajednice.

B. *Klasifikacija naših molitvi*. Iskrena molitva je sveobuhvatna. Dobar vojnik primenjuje različite vrste molitvi - sve koje su mu na raspolaganju. Postoje formalne i neformalne molitve, tihe i izgovorene molitve, javne i privatne molitve, spontane i namerne molitve, molitve traženja i molitve posredovanja, molitve priznavanja i proslavljanja, molitve poniznosti i zahvaljivanja. Postoje molitve hvale i postavljanja pitanja. Postoje molitve koje su bogoslužbene i molitve koje se ispaljuju u nebo kao hitna signalna raketa. Sve te molitve imaju svoje mesto i mudri hrišćanski vojnik ih uspešno koristi. Hrišćanin koji ograniči svoje moljenje na jednostavno traženje propušta blagoslove koji dolaze kada koristimo molitvu kao sredstvo proslavljanja Gospoda i posredovanja za druge.

C. *Naš Drug u molitvi ("Duhom")*. Biblija nas uči da nam Sveti Duh pomaže u našim molitvama (Rimljanima 8,26.27). Naš molitveni život, kao i svaki drugi deo našeg života, treba da bude pod kontrolom Svetog Duha. Ako nije tako, molićemo se sebično i uludo i, kao rezultat, otkrićemo da je naš molitveni život sputan i neuspešan (Jakov 4,1-3). Pavle nam u Galatima kaže kako se možemo osloboditi takve sklonosti (Galatima 5,16.17). Ono što moramo upamtiti jeste da prava, iskrena molitva uvek počinje na nebu, kod Boga. Prava molitva je potpuno bogocentrična! Otac podstiče molitvu, Sveti Duh unosi misao u naš um. I tako, izgovarajući molitvu koja je stavljena u naše srce posredstvom Svetog Duha, mi je šaljemo nazad Bogu, gde je pre svega i nastala. Molitva je kao džinovski trougao koji počinje i završava se na Nebu, a svaku tačku između toga kontroliše Bog. Kada se iskreno molimo u Duhu, možemo biti sigurni da se molimo po Božjoj volji i da će On čuti i uslišiti naše molitve (1.Jovanova 5,14.15).

III. Odlučnost u upotrebi ovog tajnog oružja

Ako želimo da budemo zaista uspešni, onda ne smemo dozvoliti da molitva postane slučajan udarac ili promašen zahtev. Ona mora biti stalna, dosledna i bogocentrična. Pavle je upotrebio reči koje prizivaju akciju da bi nas naučio kako da uspešnije koristimo molitvu.

A. *Moramo biti u stanju pripravnosti.* Moramo uvek tražiti prilike za molitvu i čuvati se onoga što bi moglo da je ometa. (Primer: Ili smo kao učenici - Matej 26,38-45; ili smo kao oni koje je Nemija osudio - Nemija 4,9.) Bog očekuje da se molimo, ali da istovremeno budemo svesni onoga što sotona radi. Moliti se a ne stražiti znači biti ranjiv i podložan porazu. «*Stražite i molite se*» ključni je savet.

B. *Moramo biti aktivni (istrajnost).* To jednostavno znači da je potrebno moliti se sve dok odgovor ne dođe od Boga (Matej 7,7.8). (Primer: Jakov - 1.Mojsijeva 32,24-30). Suviše često odustajemo pre nego što Božji Duh kaže «stani», ili pre nego što odgovor dođe. Potrebno je da istrajemo u molitvi sve dok Bog ne kaže «stani» ili dok nam ne podaari ono što tražimo. (Primeri: Luka 18,1-7; Rana crkva je bila istrajna u molitvama - Dela 12,1-19)

C. *Moramo tražiti (ispunjavanje potreba svetih).* Moramo se setiti da nismo sami u borbi. Svuda oko nas su drugi hrišćani koji se takođe bore sa đavolom. Naša je dužnost da se molimo jedni za druge. Zašto?

- Svi smo mi braća, na istoj strani, u istoj armiji, bez obzira na to kako se neki ponašaju. Mi nismo neprijatelji!
- Svi smo podložni padu i neuspehu i potrebna nam je pomoć onih oko nas da bismo pobedili.
- Isus je rekao da će nas ljudi prepoznavati kao Njegove učenike ako imamo ljubav jedni prema drugima (Jovan 13,35). Ništa tako ne doprinosi ljubavi i jedinstvu među Božjim narodom kao stalna molitva jednih za druge. Vidite, bukvalno je nemoguće moliti se za nekoga sa ogorčenjem, ljutnjom, nepraštanjem ili mržnjom prema njemu. Ništa ne može pomoći tvom bratu osim ako ti poneseš njegov teret zajedno s njim i pomogneš mu da ga nosi (Galatima 6:2).
- I crkvi i vernicima neophodna je molitva.
- Nikada ne znamo kada su naše molitve baš ono što je drugom hrišćaninu u tom trenutku potrebno.

Zaključak

Dok je Pavle posmatrao rimske vojnike, mogao je da vidi opasač oko njihovog pojasa, grudni oklop i obuću. Mogao je da vidi njihove

kacige, štitove i mačeve. Mogao je da vidi sve spoljašnje znake njihove spremnosti za borbu, ali nije mogao da vidi unutrašnju snagu ili hrabrost tih vojnika. Tako je i s tobom i sa mnom. Svi možemo dobro izgledati spolja, ali iznutra možda nam nedostaje jedan ključni element koji predstavlja razliku između poraza i pobeđe. Za rimskog vojnika to je bila unutrašnja snaga i hrabrost. Za hrišćane, tajno oružje je molitva! Upamtite, nikakvo oružje ne može stvoriti ratnika za Hrista, samo se molitvom to može postići. Sa ovim mislima na umu, kakav će nadalje biti vaš molitveni život?

6.Subota, 1. jun 2013.

BOŽJA NEPROMENLJIVA PORUKA

Luka 24,27

Uvod

Da li vam je nekada neko nešto ispričao, da bi se malo kasnije vratio i promenio priču? Kad im se postavi ovakvo pitanje, ljudi odmah pomisle na političara. Čuli ste onu šalu: „Kako znate kad političar laže? Kad pomera usne.“ Očigledno, to se ne odnosi na sve, čak ni na većinu političara. Ipak, ta rečenica govori da će političari često promeniti svoju poruku kada govore različitim grupama da bi postigli određeni cilj.

Nasuprot tome, kada Bog govori, On ima samo jednu poruku koja je primenjiva na sve ljude i svako vreme. Kao Onaj čiji su karakter i priroda svetost i istina, Bog ne može da laže. S obzirom da je On suvereni Bog i Stvoritelj svih stvari, ne postoji niko na koga se Njegova poruka ne odnosi. Bilo da govori kroz svet koji je stvorio, kroz svoju pisanu Reč, ili kroz utelovljenu Reč - Gospoda Isusa Hrista - Božja poruka je jasna. On je ljudska bića stvorio za zajednicu s Njim, kako bismo mogli da Ga upoznamo, volimo, služimo Mu i proslavljamo Ga. Iako nas greh odvaja od Boga, Njegov plan od početka bio je da pomiri sa sobom one koji se verom oslone na Božje sredstvo iskupljenja - Isusa Hrista.

I. Bog je otkrivao sebe od početka (stih 27a)

Još od početka sveta, Bog je govorio čoveku. On govori kroz samo stvaranje; međutim, On nije jednostavno stvorio svet i onda se sakrio, ostavljajući čoveka da se sam bavi svetom i zaključuje koje je njegovo mesto u njemu. Umesto toga, od samog početka Bog je preuzeo inicijativu da čoveku otkrije sebe, svoje puteve i svoju nameru. On je govorio Adamu dok je živio i hodao u vrtu. Govorio je Mojsiju iz grma koji gori a kasnije, prema 2.Mojsijevoj 33,11, licem k licu. Bog je govorio prorocima svojim Duhom, zapovedajući im da zapišu Njegove reči kako bi mogle da se prenesu budućim naraštajima (2.Petrova 1,20.21). Bog im je govorio na razne načine, u različito vreme (Jevrejima 1,1). Ono što treba da upamtimo iz svega ovoga jeste da je Bog taj koji je preuzeo inicijativu. Njegove reči su vid komunikacije sa čovekom (2.Timotiju 3,16).

Treba da zapazimo da u današnjem odlomku Isus priznaje „Mojsija i proroke“ (Zakon i proroke) kao Božje autoritativno otkrivenje. Ipak, nemojte zanemariti ni činjenicu da je Bog preuzeo inicijativu da se otkrije čoveku, i da je od početka Božja poruka čoveku upućivala ka jednom jedinom cilju, što ćemo videti u drugom delu ovog odlomka.

Da li ste odvojili vreme da razmišljate kako je Bog svega stvorenog preuzeo inicijativu da progovori čoveku kako bi otkrio sebe, svoj karakter, svoje puteve i svoj plan? Mi znamo da je Biblija otkrivenje Boga nama, ljudskim bićima. Pošto se Bog ne menja, ni Njegova Reč nije se promenila, niti će se promeniti. Pitanje je: Da li način na koji cenite, čitate, učite napamet stihove i razmišljate o Božjoj reči pokazuju da razumete ovu neverovatnu stvarnost?

II. Božje otkrivenje uvek je ukazivalo na Hrista (stih 27b)

Božje otkrivenje Njegovog plana spasenja počelo je dosta neupadljivo – obećanjem o semenu koje će doći od žene (1.Mojsijeva 3,15). S vremenom, to otkrivenje se razvijalo i postajalo jasnije, u životu Avrama, Isaka, Jakova, Jude, zatim Davida, itd. Kada čitamo 2. Knjigu o carevima i vidimo jadne neuspehe svih tih „sinova Davidovih“, mogli bismo da se zapitamo kako će se Božje obećanje ispuniti, ali ono još nije u potpunosti otkriveno. Čak i na kraju Starog zaveta, čitaoci Isusovog vremena su čekali, nadali se i čeznuli

za Onim koji će doći da izbavi Izrailj, Božji narod. Kada će doći Onaj koji će ispuniti obećanje dato Avramu i doneti Božji blagoslov, ne samo Jevrejima već svim ljudima?

Učenici koji su hodali putem za Emaus sa Isusom znali su da je Bog obećao Mesiju koji će „izbaviti Izrailja“ (21. stih). Oni su se nadali da je Isus Mesija, ipak, činilo se da se njihova nada nije ostvarila. Tu je Isus, daleko od toga da im daje neko novo ili drugačije otkrivenje, pokazao ispunjenje onoga o čemu je Bog govorio od početka. Tekst kaže da je Isus počeo s Mojsijem i prorocima i protumačio im (grčki: *dihermeneusen*) kako sve Pismo ukazuje na Njega. Pavle koristi ovu istu reč u 1.Korinćanima za tumačenje jezika. Isus je pokazao ovim sledbenicima (i nama) da je Bog od početka govorio o svom planu da izgubljenog čoveka iskupi sebi kroz Hrista. Sada, kroz Hrista, plan se ostvaruje.

Bog nema „Plan B.“ Njegov plan od samog početka bio je da iskupi sebi one koji će verovati u Hrista kao u jedino sredstvo spasenja, kroz pokajanje i veru. Nekima je potrebno da priznaju sopstvene grehe i Hrista kao jedinog Spasitelja, da kleknu pred Njim u pokajanju, veri i predanju. Oni koji veruju u Hrista imaju odgovornost da govore drugima o onome o čemu je Bog govorio od početka. Nije nam potrebna nova poruka. Moramo hrabro i jasno da prenosimo poruku o pomirenju sa Bogom kroz Hrista. Imamo i poruku i misiju (2.Korinćanima 5,18-20).

Zaključak

Bog je Bog koji govori, Bog koji otkriva sebe, svoj karakter, svoju nameru i svoj plan. Od samog početka, ono što je govorio bilo je jasno i dosledno - On će izgubljenom čoveku obezbediti bezgrešnog Otkupitelja koji će pomiriti Boga i čoveka. On je to učinio u Hristu. Sve što je Bog govorio i način na koji je govorio ukazivalo je na Hrista.

III tromesečje

7. Subota, 6. jul 2013.

SEDAM GREHA UMIRUĆIH CRKAVA

(Napomena: ovo je izlaganje Toma Rajnera,
poznatog konsultanta za rast crkve)

Stajao sam pred oko 700 članova crkve jedne nedelje uveče. Moj zadatak bio je jasan. Trebalo je da im pokažem rezultate konsultacija, na kojima smo članovi moje ekipe i ja radili tokom nekoliko proteklih sedmica.

Ova prezentacija trebalo je da bude laka i jednostavna. Ali, nasuprot tome, pokazala se veoma stresnom i napetom. Kada bih ukazao i na najmanji razlog za zabrinutost i predlagao « lekove », desetine vernika podizali su ruke da mi kažu kako nisam u pravu, kako su vrednovanja ekipe za savetovanje pogrešna.

Dotična crkva već dve decenije doživljavala je pad u pogledu broja vernika. Ipak, iz perspektive mnogih članova, crkva je bila zdrava i napredna. Iz moje perspektive, najočigledija realnost koju sam imao pred sobom bila je poricanje lošeg stanja.

Pouke iz prošlosti, pouke za budućnost

Tokom proteklih 20 godina jedan od najvećih blagoslova u mom životu bila je prilika da proučavam i savetujem na hiljade crkava. Video sam stotine zdravih crkava koje su mi pružile vredne pouke.

Nažalost, takođe sam video hiljade crkava čija služba jenjava, čiji su članovi obeshrabreni i čiji je evanđeoski uticaj neznatan. Nedavno sam pregledao svoja prethodna savetovanja i projekte istraživanja da bih odredio zajedničke karakteristike crkava koje opadaju i umiru.

Otkrio sam nešto što nazivam „sedam grehova“ koji karakterišu umiruće crkve. Ove teme se međusobno ne isključuju; one su često direktno povezane jedna s drugom. Ali umesto da budu izvor razočarenja, molim se da iznošenje tih sedam grehova bude sredstvo koje će vam pomoći da izbegnete zamke koje su doživele vode drugih crkava.

Greh #1: Razvodnjavanje doktrine

Jedan od naših savetnika sedeo je u razredu za proučavanje Biblije u crkvi koja je pozvala našu ekipu radi dugoročnog savetovanja. Rečeno mu je da se u razredu nalaze neki od najjačih vođa crkve. Na njegovo iznenađenje, čitavo biblijsko proučavanje svelo se na raspravu o tome da li ne-hrišćani mogu da idu na nebo ili ne. Nakon mnogo argumenata, zaključak je bio da bi Bog zaista pustio takve osobe na nebo.

Kada takve ključne istine kao što je doktrina o isključivosti postanu predmet sumnje, crkva se nađe u nevolji. Nema mnogo motivacije za misioni rad i evangelizam ako su drugi putevi i druge religije jednaki hrišćanstvu.

Prava je ironija što smo, u našoj anketi o onima koji ne pohađaju crkvu širom Amerike, otkrili da su ti ne-hrišćani mnogo manje skloni da pohađaju crkvu koja ima slaba doktrinarna verovanja u odnosu na crkvu sa jakim doktrinom. „Zašto bih gubila vreme na mestu gde nema mnogo sigurnosti u sopstvenu veru?“ rekla je Ejmi, jedna 29-godišnja mlada žena koja ne ide ni u jednu crkvu. „U svetu ima dovoljno nesigurnosti.“

Greh #2: Gubitak evanđeoske revnosti

Nije nikakvo čudo što crkve koje opadaju i umiru imaju malo evanđeoske revnosti. Mnogi stariji pastori ili nemaju ili su izgubili svoju evanđeosku revnost. A vernici su skloni da slede oduševljenje i vizije onih koji se nalaze na vodećim položajima, naročito pastora.

Greh #3: Nedostatak relevantnosti

Nažalost, mnoge crkve danas nisu svesne trendova koji se menjaju kao i vrednosti današnjeg društva.

Istina je da su neke crkve napustile mnoge ključne istine vere u svojoj želji da se prilagode društvu u kojem služe. No, mnogo više crkava je nažalost nesvesno stvarnosti, nade i bola onih koji se nalaze oko nas. Neverstvo u odnosu na doktrine hrišćanske vere vodi do otpada. A ako ne razumemo svet u kome živimo i služimo, nećemo predstavljati značajan činilac u tom svetu.

Greh #4: Vrlo malo spolja usmerenih službi

U jednoj nedavnoj anketi sprovedenoj širom Amerike, otkrili smo da je skoro 95% crkvenih službi usmereno samo na vernike. Mnoge crkve nemaju nikakve službe za one koji se nalaze izvan zajednice vernika.

Mnoge crkve kao da postoje samo za sebe. Iako treba da postoje službe koje su na raspolaganju vernicima, često je ravnoteža između spoljašnjih i unutrašnjih službi teško narušena u korist unutrašnjih. Kada crkva teži da se stara samo o svojim, to je siguran znak da je došlo do propadanja i da je smrt neizbežna.

Greh #5: Sukob oko ličnih sklonosti

Neke od žešćih unutrašnjih bitaka u crkvi danas nisu bitke u cilju odbrane velikih istina hrišćanske vere. Umesto toga, vernici se sukobljavaju oko načina bogoslužjenja, načina na koji je neka prostorija ofarbana ili povodom boje tepiha, tipa propovedaonice. Takve bitke su siguran znak da vernici više brinu za svoje potrebe nego za potrebe povređenih i neobraćenih ljudi koji žive i rade pored njih.

Greh #6: Prioritet udobnosti

Pre nekoliko godina moj najmlađi sin Džes nalazio se u poslednjoj godini srednje škole i pripadao školskoj ragbi ekipi. Kad god bi se previše dao u nekoj utakmici, sledeće jutro bi kasno ustajao iz kreveta. Oko podneva, umorno bi se spustio niz stepenice, uključio TV u dnevnoj sobi i srušio se na kauč.

Jednom sam tako prolazio pored njega i zapazio da moj sin ragbi-
sta gleda emisiju o uređenju doma i bašte. Radoznao, upitao sam ga
otkud to da gleda takvu emisiju. Njegov odgovor bio je klasičan -
„daljinski ne radi“.

Mnoge crkve propadaju zato što vernici jednostavno ne žele da se
pomere sa svog udobnog kauča. Mnogo je lakše raditi stvari onako
kako smo ih uvek radili nego da nam bude neudobno u svetu izvan
zidova crkve.

Greh #7: Biblijska nepismenost

Samo 3% crkava u Americi imaju planirani metod poučavanja
Biblije za svoje vernike. Iako proučavanje Biblije ne treba da bude
ograničeno na crkveno okruženje, od ogromne je važnosti da se
crkve late i ovakve vrste poduhvata.

Kada samo tri od 100 crkava uopšte pokušavaju da svojim
vernicima ponude način da razumeju Bibliju od 1. Mojsijeve do
Otkrivenja, verovatno će se pojaviti biblijska nepismenost. A biblij-
ska nepismenost znači da naše crkve možda nisu poslušne pozivima
Pisma zato što ne znaju šta Biblija kaže.

Svetlost u tami?

Naše istraživanje pokazuje da su mnoge crkve u Americi bolesne,
propadaju i umiru. Ipak, i dalje ostajem optimista. Video sam mno-
ge crkve koje odbacuju tamu ovih sedam grehova i čine nešto radi
sprečavanja tog propadanja. One su stvarna svetlost u tami.

Nedavno sam završio jednogodišnje savetovanje u jednoj crkvi
koja je doživela promenu u skoro svim negativnim trendovima.
Pastor je dobro sažeo to iskustvo: „Ne nedostaju nam sredstva ni
znanje; jednostavno nam nedostaje poslušnost. Kada smo done-
li odluku da nećemo prihvatati osrednjost i ravnodušnost, Bog je
počeo da nas blagosilja. To je tako jednostavno.“

8. Subota, 3. avgust 2013.

U PUSTINJI

Mukla tišina nadnela se kao meki vuneni prekrivač nad logorom. Mladi Nataniel provukao se kroz masu da baci pogled na spoljašnje dvorište šatora od sastanka, gde se događao najveći deo aktivnosti. Tog jutra su Aron i njegovi sinovi ušli u novosagrađenu svetinju. Svukli su se i Mojsije, veliki vođa, oprao ih je dok su stajali pred skupom. Nataniel nije voleo da se kupa i umiva - pa je saosećao s ljudima dok su stajali poluodeveni pred svima.

Posle pranja, Mojsije ih je obukao u njihovu tek završenu svešeničku odeću. Natanielova radoznalost još je više porasla kada je ugledao predivno izrađene odevne predmete.

Zatim je na red došlo pomazanje. Do mase je dopirao miris naročite formule skupocenog ulja za pomazanje dok je ono prskano po šatoru od sastanka, oltaru i - konačno - po sveštenicima. "Sada svi sigurno mirišu isto", prošaputao je Nataniel svom susedu, a to je bio stric Venijamin.

"Pssst", opomenuo ga je stric strogog lica, ali Nataniel to nije čuo - video je samo kako Aron i njegovi sinovi ozbiljno stavljaju ruke na glavu jednog velikog bika.

Niko nije govorio, niko nije šaputao, činilo se da niko čak i ne diše. Kada je Mojsije zaklao bika i sakupio nešto njegove krvi, Nataniel je začuđeno pogledao svog strica. "To je žrtva za greh koja će biti u potpunosti spaljena", tiho je rekao stric. Aron i njegovi sinovi samo su stajali - tihi i ozbiljni - i posmatrali kako Mojsije seče bika.

Nataniel je poznao Arona. Voleo je da sluša priče tog čoveka srebrne kose. Ali danas su Aron i njegovi sinovi izgledali tako drugačije. "Da li su sada sveštenici?" - pitao je Nataniel kada je vatra počela da spaljuje delove bika. "Ne, nisu još", prošaputao je stric Venijamin. "Ovo će trajati sedam dana", dodao je on. "Mora biti da je čudno živeti negde između Arona starog pripovedača i Arona prvosveštenika, postavljenog od strane Jahvea", razmišljao je Nataniel...

Negde između

Negde između - upravo je to bio Izrailj u pustinji: odbegli robovi, spaseni Božjom divnom blagodaću i moćnom ispruženom rukom, a ipak još ne tamo gde je trebalo. Obećana zemlja protezala se stotinama kilometara na sever, pomalo sakrivena iza prašine, prljavštine i rutine pustinje.

Oni su videli Božju moćnu ruku izbliza i veoma lično: more se podelilo (2.Mojsijeva 14,13-22), čitava egipatska vojska uništena (stihovi 23-28), čudesne isporuke hrane (2.Mojsijeva 16), voda iz stene (2.Mojsijeva 17). Zatim su zapazili Božju prisutnost na vrhu planine koja je činila središnju tačku njihovog trenutnog logora. Mojsije nije samo primio detaljna uputstva o načinu na koji će se njihov život razlikovati od života i kulture drugih plemena i naroda; bosonog i skriven iza stene, čuo je ime Jahve i ono je zazvučalo kao saosećanje, blagodat, neizmerna ljubav i krajnja vernost (2.Mojsijeva 33,12-34,8). Primili su odraz Božjeg karaktera, deset reči koje je Jahve izgovorio svojim stvorenjima, a takođe čuli i uputstvo da se sagradi naročito mesto za okupljanje, gde će spasenje i Božje prisustvo postati opipljivo. Trinaest meseci posle izlaska nalazimo izraelski narod u podnožju Sinajske gore (4.Mojsijeva 1,1) - u pustinji.

Brojevi i pustinja

Četvrta knjiga Mojsijeva, ili Brojevi, živi tih život u biblijskom istraživanju. Propovednici je retko posećuju dok hrane i pozivaju stado - a ako to i učine, ograničavaju se na nekoliko bolje poznatih priča. Komentatori više vole da posećuju slavne događaje u 1.Mojsijevoj ili da se zadržavaju na uzbudljivom izveštaju o oslobođenju u 2.Mojsijevoj - ali ne i na 4.Mojsijevoj, sa njenim naizgled nepovezanim delićima informacija i različitim literarnim stilovima?

Ko voli spiskove popisa, raspored putovanja, složene zakonske tekstove, ritualne tekstove, ponovo raspored, nešto pripovedanja, a sve to začinjeno delićima poezije? "Pustinja", kako se knjiga zove na jevrejskom, nije mesto na kojem volimo često da boravimo. Suvo je. Prašnjavo. Sumorno. Obeshrabrujuće. Između 4.Mojsijeve 1,1 i 33,38 nalazi se otprilike 38 godina života u pustinji. Trideset i osam godina života u

šatorima. Trideset i osam godina brige oko hrane i vode. Trideset i osam godina neprestanih pretnji od strane okolnih plemena i naroda kroz čiju su teritoriju morali da prođu na putu ka Obećanoj zemlji.

Trideset i osam godina je mnogo vremena. Pre trideset i osam godina današnji svet bio je sasvim drugačiji. U svetu Interneta i preteranog informisanja, život pre trideset i osam godina deluje kao život na nekoj drugoj planeti i očigledno pripada drugačijem narodu. Frizure su izgledale čudno a automobili su bili veliki i trošili ogromne količine benzina. Dve generacije su jedan od ključnih strukturnih elemenata u 4.Knjizi Mojsijevoj. Trideset i osam godina - dve generacije. Dok nam poglavlja od 1-25 govore o propustima prve generacije, počev od 26. poglavlja pa sve do kraja, 4.Mojsijeva priča nam priču o novoj generaciji.

Istraživač Starog zaveta Denis Olson zapazio je ovu paralelnu priču, praveći razliku između stare pobunjene generacije i nove generacije prožete nadom, u svojoj monografiji iz 1985. godine (Dennis T. Olson, *The Death of the Old and the Birth of the New. The Framework of the Book of Numbers and the Pentateuch*, *Brown Judaic Studies*, vol. 71). Ono što treba naročito uočiti jeste da dve generacije dele paralelne događaje. Na primer, obe generacije su doživele božanski uspostavljeni popis (4.Mojsijeva 1; 26); oba dela 4.Mojsijeve izveštavaju o detaljnijem popisu Levita (4.Mojsijeva 3; 26); takođe nalazimo naročite zakonske teksove koji govore o ženama (4.Mojsijeva 5; 27); zakone o zakletvama (4.Mojsijeva 6, 30); kao i pripovedanja i obrede u vezi sa proslavljanjem Pashe (4.Mojsijeva 9; 28) - i spisak se nastavlja u nedogled. Nova generacija i njena iskustva osvetljavaju ključni element šireg biblijskog narativa: Bog je Bog drugih prilika, nešto što je već naglašeno u izveštaju pada u greh u 1.Mojsijevoj 3. Priča o Izrailju u 4. Mojsijevoj ide dalje od teoretskog opisa Boga u 2.Mojsijevoj 34,6 kao "obilnog milosrđem".

Između spasenja i posvećenja

Negde između Egipta i Hanana nalazimo narod koji je veoma sličan nama. To je grupa ljudi ispunjenih nemirom, vrlo pokretljivih zbog samih događaja ili harizmatičnih vođa, oni se menjaju u pogledu odanosti i često pate od selektivne memorije. Njihovih pritužbi i

gundanja ima u izobilju a odnose se na hranu, vodu, vođstvo i teologiju. Takav narod je Bog spasao.

Svuda oko njih nalaze se dokazi božanske svetosti - na gori, u Šatoru od sastanka, u samom izgledu i rasporedu logora, čak i u odeći koju treba da nose. Sačekaj malo, možda ćete reći. Kakve veze odeća ima sa svetim razmišljanjem i svetim životom?

Propisivanje resa na odeći u 4.Mojsijevoj 15,37-41 dolazi posle kratkog ali ključnog opisa koji govori o svetosti subote (stihovi 32-36). Jedan Izrailjac pronađen je kako skuplja drva u subotu. Doveden je pred izrailjsko vođstvo. Božja presuda je brza i određena. Čoveka treba kamenovati - slučaj zaključen. Pošto ovaj izveštaj dolazi odmah posle uputstava povodom prkosnih greha (stihovi 15,30.31), neki su mislili da je to samo ilustracija ovakve vrste greha. Ipak, neko može da se pita, zašto subota? Zašto ne idolopoklonstvo ili drska preljuba? Matilda Frej tvrdi u svojoj doktorskoj disertaciji da subota nije slučajno pomenuta u ovoj priči. Pošto je ona znak otkupljenja i slobode od ropstva (pogledajte 5.Mojsijevu 5), ona je integralni deo obavezujućeg sporazuma između Izrailja i Jahvea (Mathilde Frey, *"The Sabbath in the Pentateuch: An Exegetical and Theological Study"* (Ph.D. diss., Andrews University, 2011, p. 119). Drugim rečima, skupljanje drva u subotu je izričito suprotstavljanje zavetu između naroda i Gospoda, što utiče na čitavu zajednicu (i što će postati još uočljivije u nekim drugim situacijama kada su gundali i bunili se) i iziskuje reakciju svetog Boga.

Sledeći deo, koji predstavlja novu liniju božanski odobrene odeće, jeste Božji odgovor koji teži da "vakciniše" buduće generacije od kršenja zaveta. U 4.Mojsijevoj 15,39-41 nalazimo nagoveštaj o funkciji resa: "Opominjite se" ili "pamtite" odjekuje jezikom Deset zapovesti, a naročito četvrte. Božja svetost odražava se u svetosti Njegovog naroda u pustinji - sve je to u paketu s većom temom velike borbe, gde su Božji karakter i pravednost javno izloženi. A sve to izraženo je u neakvim resama.

Pouke iz pustinje

Siguran sam da vam dok razmišljate o 4.Mojsijevoj i iskustvu Izrailja, neke sopstvene epizode iz pustinje dolaze na um. Evo nekih pouka koje sam otkrio dok sam čitao i ponovo čitao 4.Mojsijevu.

6. Lutanje po pustinji zahteva pronalaženje našeg sopstvenog ritma. Dok hodamo u zajednici, treba da zadržimo pogled na Isusu, treba da poznajemo tihi i nežni glas Pastira, treba da obratimo pažnju na to šta se sme a šta ne sme u pustinji.
7. Sećanje je važan element lutanja u pustinji. Nova generacija trebalo je da se seća - na sve moguće načine pa i kroz rese - Božjih dela otkupljenja i Njegovih snova za Njegov narod. Ti snovi obuhvataju ne samo zemlju u kojoj teče mleko i med već i da budu blagoslov (1.Mojsijeva 12,1-3) udovicama, siročadi i strancima i da budu svetlost narodima (Isaija 42,6).
8. Štaviše, lutanja po pustinji najčešće se događaju po božanskom nalogu. Izrailj nije sam birao svoj put u slobodu. Pratili su oblak danju i ognjeni stub noću. Doduše, Bog nije imao na umu lutanje u trajanju od 38 godina kada je poveo Izrailj tim putem. Ipak, Njegov dži-pi-es doveo je Izrailj do granica Obećane zemlje, gde je trebalo da bude iskušana njihova vera. Hiljadu i petsto godina kasnije Nekog drugog je isti Duh doveo u pustinju, ali ne na 40 godina - svega 40 dana bilo je dovoljno da se pobeđi kušač.

Evo dobre vesti: Obećana zemlja je odmah iza ugla. U našem čekanju Isusovog povratka, Pavlovo tumačenje 2.Mojsijeve i 4.Mojsijeve u 1.Korinćanima 10,6 veoma je značajno: *“A ovo biše ugledi nama, da mi ne želimo zala, kao i oni što želeše.”*

Dopada mi se način na koji pesnik i pisac pesama Majkl Kard opisuje ova lutanja u pustinji. *“U pustinji tražimo put razumevanja; u pustinji ne postoji put, jer putevi postaju čovek a čovečji postaje izlazak, put do svetog tla; lutanje u pustinji je najbolji put”* (Michael Card, “In the Wilderness”).

9.Subota, 7. septembar 2013.

PREVAZIĐITE ONO OSNOVNO

Prevaziđite ono osnovno. Ovo proučavanje usmereno je na neke od vidova biblijske pristavske službe o kojima se manje govori. U Pismu, pristavska služba povezana je s nekoliko važnih vidova

hrišćanske vere u Božji suverenitet, blagodat, Božje carstvo, pobožnost, učenje i samopožrtvovanost.

Jedan od naloga koje je Bog dao Crkvi adventista sedmog dana jeste da jasno objavljuje pred svetom poruku tri anđela. Pošto je ta poruka suština dobre vesti, koja se naziva večno jevanđelje, adventisti sedmog dana treba da posluže kao blagoslov noseći ga celom svetu. Oni imaju protivotrov za grehe i patnje sveta. Prema Elen Vajt, to je sadržaj poruke tri anđela. (*Manuscript 75*, 1906, p. 3.)

Adventistički identitet utemeljen je na biblijskom hrišćanskom identitetu. U Novom zavetu, hrišćani se nazivaju pristavima mnogostruke Božje blagodati. Oni se takođe nazivaju pristavima Božjih tajni: a to su Hristos, jevanđelje i carstvo. Ove dimenzije pristavske službe vredne su dublje istraživanja.

Sledeće razmišljanje ima cilj da ukaže na biblijske temelje adventističkog identiteta izražene kroz koncept pristavske službe. Pristavska služba se sasvim sigurno odnosi na upravljanje Božjim sredstvima. Mnogi bi spremno prihvatili da je pristavska služba sveobuhvatno upravljanje blagom, vremenom i talentima.

Ipak, postoji dimenzija pristavske službe koja, prema Pismu, pripada nekom višem redu. Apostol Pavle govori upravo o tome.

Pristavska služba višeg reda

U 1.Korinćanima 4, Pavle se najpre obraća i sebi i hrišćanima kao slugama Hristovim i pristavima Božjih tajni. „*Tako da nas drže ljudi kao sluge Hristove i pristave tajni Božjih. A od pristava se ne traži više ništa, nego da se ko veran nađe*“ (1.Korinćanima 4,1.2).

Reč koju on koristi u ovom tekstu pozajmljena je iz pomorskog jezika. Ona se obično prevodi kao „sluge“ ili „robovi“ Hristovi. Etimološki, ona označava robove sa galija, koji veslaju u donjoj palubi broda.

Ali postoji nešto više u ovom tekstu. Pavle sebe naziva *oikonomos*, što je grčka reč koja doslovno znači upravitelj kuće, ili upravitelj kućnih sredstava. Zatim, sledeća reč koju Pavle koristi da bi odredio sadržaj sredstava veoma je važna. Hrišćanin se naziva pristavom Božjih tajni. On nije samo čuvar, ili onaj koji deli ili objavljuje, već i pristav Božjih tajni. To je pristavska služba višeg reda.

Pristavi blagodati i pristavi tajni

Ova dva koncepta, o blagodati i tajnama, obično nisu povezana s pristavskom službom. Ipak, oni su biblijski neodvojivi u srži svog konteksta. Za razliku od popularnog mišljenja, oba označavaju potrebu za davanjem, a ne potrebu za čuvanjem. Blagodat treba da se deli. Tajne se otkrivaju kao darovi bilo da je reč o tajni jevanđelja, tajni Božjoj, ili tajni pobožnosti. Čak je i tajna zveri otkrivena Božjem narodu na kraju vremena kako ne bi bili prevareni ni omećeni. Svrha ovog otkrivenja jeste da ohrabri Božji narod na kraju vremena da izdrže u teškim progonstvima za vreme nevolje.

Pristavi Božje blagodati

Apostol Petar pokazuje dubinu koncepta blagodati:

1.Petrova 4,7-11: *„A svemu se kraj približi. Budite dakle mudri i trezni u molitvama. A pre svega imajte neprestanu ljubav među sobom; jer ljubav pokriva mnoštvo greha, budite gostoljubivi među sobom bez mrmljanja; i služite se među sobom, svaki darom koji je primio, kao dobri pristavi različne blagodati Božije. Ako ko govori, neka govori kao reči Božije; ako ko služi, neka služi kao po moći koju Bog daje: da se u svaćemu slavi Bog kroz Isusa Hrista, kome je slava i država va vek veka. Amin.“*

Blagodat je višestruki i sveobuhvatni koncept koji označava različite prednosti dobre vesti o Bogu. Ona označava potpuni blagoslov koji je Bog dao svom narodu. Ona obuhvata oprostjenje greha ali i mnogo više. Blagodat je u stvari osoba, utelovljena Reč, Onaj koji je pun blagodati i istine, i od koga primamo blagodat za blagodaću (Jovan 1,15.16).

Pristavi tajne pobožnosti: Isus Hristos

1.Timotiju 3,16: *„I, kao što je priznato, velika je tajna pobožnosti: Bog se javi u telu, opravda se u Duhu, pokaza se anđelima, propovedi se neznabošćima, verova se na svetu, uznese se u slavi.“*

Tajna pobožnosti je ličnost, utelovljeni Božji Sin Isus Hristos. Blagoslov Hristov, a adventistički hrišćani su njegovi pristavi, jeste

otkrivenje Njegove ličnosti, Njegovog života i spasenja koje On donosi.

Elen Vajt, iako prepoznaje misiju drugih iskrenih hrišćana koji objavljuju Isusa Hrista, kaže: „Od svih koji tvrde da su hrišćani, adventisti sedmog dana treba najviše da uzdižu Hrista pred svetom. Objavljivanje treće anđeoske poruke zahteva izlaganje istine o suboti. Ova se istina mora objavljivati kao i sve ostalo što je obuhvaćeno ovom porukom, ali veliki centar privlačnosti mora biti Isus Hristos. Na krstu se ispunilo proročanstvo: „*Milost i istina srešće se, pravda i mir poljubiće se*“ (Psalam 85,10). Pogled grešnika mora biti upravljen na Golgotu. Grešnik mora biti naveden da jednostavno, kao malo dete, ispoljava puno poverenje u zasluge Spasiteljeve, prihvatajući Njegovu pravdu i verujući u Njegovu milost“ (*Sluge jevanđelja*, str. 141). Pristavska služba je tako neodvojiva od misije. Drugim rečima, sledbenici Isusa Hrista su pristavi tajne jevanđelja, koja je sam Isus Hristos. Bog je dobra vest.

Pristavi tajne jevanđelja

Tekst koji je bio od suštinske važnosti u oblikovanju adventističkog razumevanja misije je Otkrivenje 10. Apostolu Jovanu je rečeno da tajna Božja mora da se ispuni na zvuk sedme trube. U međuvremenu, on je dobio nalog da prorokuje. Adventisti kao proročki narod učestvuju u objavljivanju Božje tajne sve do njenog ispunjenja, kada će carstva ovog sveta postati carstvo Boga i Njegovog Hrista, kao što je navedeno u Otkrivenju 11,15.

Svaki pripadnik Božjeg naroda na kraju vremena pristav je tajne jevanđelja, misionar i ambasador Isusa Hrista. Samo život koji je u potpunosti posvećen Božjoj slavi, život žrtve u službi drugima, prikladan je za takav poziv.

Pristavi tajne zajedničkog nasledstva Jevreja i ne-Jevreja

Još jedan fascinantna vid tajne Božje je Božja odlučnost da blagoslovi sve porodice na Zemlji. Ta istina poverena je Božjim pristavima, Njegovim slugama.

U tekstu gde Pavle govori o pristavima blagodati Božje, on navodi da tajna, skrivena vekovima u Bogu, glasi: „*Da neznabošci kroz jevanđelje postanu sunaslednici i sutesnici i zajedničari u obećanju njegovom u Hristu Isusu*“ (Efescima 3,6).

U ovom tekstu Pavle objašnjava da je pristavska služba Božje blagodati povezana s tajnom Božjom koja je otkrivena njemu i apostolima i prorocima. Ova tajna takođe je povezana s jevanđeljem u izrazima spasenja, usvajanja i nasledstva. Božja mudrost se pokazuje kada crkva, a naročito pravi Hristovi sledbenici, ostanu verni pristavi.

Pristavi tajne carstva

Veliki razvoj u konceptu pristavske službe u Novom zavetu jeste njena povezanost sa Božjim carstvom i učenishtvom. Prema Mateju, Marku i Luki, Isus je govorio o tajni carstva koja se otkriva samo Njegovim učenicima, a ne onima koji su napolju, kojima je govoreno u vidu parabola.

Čitaoci jevanđelja moraju da imaju na umu da pravi učenici, prema Isusu Hristu, jesu oni koji čine tri stvari: odriču se sebe, uzimaju svoj krst i slede Isusa. Dobro objašnjenje šta to stvarno znači sadržano je u latinskoj reč *sacrificare*. Doslovno, ona znači „učiniti svetim“. Učenici su sveti ljudi ili sveci, potpuno posvećeni Hristovoj ličnosti i programu rada, nemajući sopstveni život osim života u Hristu. Poput 144 000 u Otkrivenju 14, oni slede Isusa Hrista, Jagnje koje je žrtvovano, kuda god Ono ide.

Primena: Žive žrtve

Pristavska služba i duh žrtvovanja imaju svoju povezanost u učenishtvu. Za učenika, Bog je vrhunsko dobro, vrhunska vrednost, neuporediva s bilo kojim drugim izvorom. On je vrhovni Gospodar. Zato pristav upravlja Božjim dobrima, jer sve pripada Bogu; ipak, tajna pristavske službe je da dozvolimo da Bog bude Bog i da Bog upravlja našim životom. On je vlasnik našeg života. Samo On je Gospod. Njegovo znanje povereno je Njegovom narodu

koji, kao dobri pristavi, šire dobru vest o Bogu, tajni Njegove ličnosti, Njegovom postupanju u pravdi i blagodati, Njegovom carstvu i Njegovoj pravednosti.

Onaj koji daje za Božje delo čini dobro; ipak, njegova donacija nikada nije savršena sve dok on iskreno ne ponudi samog sebe Bogu i postane blagoslov drugima kao pristav i sredstvo izlivanja Božjih blagoslova.

IV tromesečje

10. Subota, 5. oktobar 2013.

SUPROTNOSTI PRILIKOM HRISTOVOG ROĐENJA

Luka 2,7-20

Ilustracija: U palati se uveliko slavilo, jer je upravo rođen princ. U blizini prestola vodila se živa diskusija dok su carevi savetnici predlagali koji je najbolji način za objavljivanje divne vesti. Predložili su detaljne načine za obaveštavanje o ovom velikom događaju i o njegovom proslavljanju.

Svi osim jednoga izrazili su svoje mišljenje; zato mu se car obraća pitanjem : «A šta je s tobom? Imaš li neku ideju? Šta predlažeš?» «Pa», čuo se odgovor, «mislim da treba da pošaljemo glasnika pastirima koji noćas čuvaju stada.»

Kakva smešna ideja! A ipak, upravo je tako Bog najavio Isusovo rođenje. Božji putevi sasvim sigurno nisu naši putevi, zar ne?

A. Slušajte dok čitam ove veoma poznate reči iz drugog poglavlja Jevanđelja po Luki, počev od 8. stiha: «*I behu pastiri u onom kraju koji čuvahu noćnu stažu kod stada svog. I gle, anđeo Gospodnji stade među njima, i slava Gospodnja obasja ih; i uplašise se vrlo. I reče im anđeo: Ne bojte se; jer gle, javljam vam veliku radost koja će biti svemu narodu. Jer vam se danas rodi spas, koji je Hristos Gospod, u gradu*

Davidovom. I eto vam znaka: Naći ćete dete povito gde leži u jaslama. I ujedanput postade s anđelom mnoštvo vojnika nebeskih, koji hvaljahu Boga govoreći: Slava na visini Bogu, i na zemlji mir, među ljudima dobra volja. I kad anđeli otidoše od njih na nebo, pastiri govorahu jedan drugom: Hajdemo do Vitlejema, da vidimo to što se tamo dogodilo šta nam kaza Gospod.» (Luka 2:8-15) Kada slušamo o pastirima koji su došli do štalice da vide Isusa, osećamo neku toplinu oko srca. Ako su pastiri važni Bogu, onda smo i mi važni. Bog voli obične ljude i Bog voli nas!

B. Slušajte sada još jedan poznati tekst iz Jevanđelja po Mateju, druga glava (pročitaj stihove 1-12): «A kad se rodi Isus u Vitlejemu judejskom, za vremena cara Iroda, a to dođu mudraci s istoka u Jerusalem, i kažu: Gde je car judejski što se rodio? Jer smo videli Njegovu zvezdu na istoku i došli smo da mu se poklonimo. Kad to čuje car Irod, uplaši se, i sav Jerusalem s njim. I sabravši sve glavare svešteničke i književnike narodne, pitaše ih: Gde će se roditi Hristos? A oni mu rekoše: U Vitlejemu judejskom; jer je tako prorok napisao: I ti Vitlejeme, zemljo Judina! Ni po čem nisi najmanji u državi Judinoj; jer će iz tebe izići čelovođa koji će pasti narod moj Izrailja. Onda Irod tajno dozva mudrace, i ispitivaše ih kad se pojavila zvezda. I poslavši ih u Vitlejem, reče: Idite i raspitajte dobro za dete, pa kad ga nađete, javite mi, da i ja idem da mu se poklonim. I oni saslušavši cara, pođoše: a to i zvezda koju su videli na istoku, idaše pred njima dok ne dođe i stade odozgo gde beše dete. A kad videše zvezdu gde je stala, obradovaše se veoma velikom radosti. I ušavši u kuću, videše dete s Marijom materom njegovom, i padoše i pokloniše mu se; pa otvoriše dare svoje i darivaše ga: zlatom, i tamjanom, i smirnom. I primivši u snu zapovest da se ne vraćaju k Irodu, drugim putem otidoše u svoju zemlju.» Priča o mudracima takođe je priča o ljubavi i obožavanju. Oni predstavljaju plemstvo tog vremena - bogati, obrazovani i učeni. I oni su dragoceni Bogu. Kada god pomislimo na pastire i mudrace, neizbežno vidimo prizor ljubavi, radosti i obožavanja.

C. Ali kada pomislimo na cara Iroda, vidimo tamu i mržnju i smrt. U 16. stihu čitamo strašne reči: “Tada Irod, kad vide da su ga mudraci prevarili, razgnevi se vrlo i posla te pobiše svu decu po Vitlejemu i po svoj okolini njegovoj od dve godine i niže, po vremenu koje je dobro doznao od mudraca.” Zašto se ljudi ponašaju kao Irod?

Zašto su neki ljudi puni ljubavi i sreće, a drugi puni očaja i tame? Mislim da možemo nešto da naučimo dok proučavamo ove tekstove o pastirima, mudracima i Irodu. Možda ćemo tako početi da više cenimo Isusovo rođenje.

1. Bog može da radi s ljudima koji su spremni da prime Njegovu poruku

Pre svega, mislim da je Bog odlučio da divne vesti o Isusovom dolasku objavi pastirima i mudracima zato što su oni bili spremni za taj događaj. Na neki način, tle njihovog srca bilo je uzorano i spremno za sejanje slavnog semena.

A. Ko je mogao bolje od pastira da razume ideju o žrtvovanju? Da li znate koliko je Vitlejem blizu Jerusalima? Udaljenost između dva grada iznosila je samo nekoliko kilometara; bili su razdvojeni brežuljcima na kojima su pastiri čuvali stada.

Ilustracija: Istorija nam kaže da je veliki deo ovaca koje su uzgajane na tim brežuljcima između Jerusalima i Vitlejema, bio posebno namenjen za žrtve u Jerusalimskom hramu. Jednom godišnje je svaka jevrejska porodica trebalo da dođe u Jerusalim i prinese žrtve za grehe u hramu. Jagnje je bilo uobičajena žrtva.

Oni nisu donosili jagnje sa sobom jer su prelazili velike razdaljine od svog doma do Jerusalima. Umesto toga, kupovali su jagnje kada bi stigli u Jerusalim i kasnije ga upotreбили kao žrtvu.

Tako su ovi pastiri sve znali o žrtvama. Oni su svoj život provodili na brežuljcima izvan Vitlejema i posmatrali kako se jaganjci rađaju. Gledali su ih kako rastu i znali da će jednog dana doći neki sveštenik i kupiti ih i odneti u hram, gde će biti prineseni na žrtvu zbog greha ljudi.

Znali su da je greh tako strašan u Božjim očima da zahteva prolivanje krvi i davanje života. Kako je prikladno što su ovi pastiri prvi čuli vest o “Božjem Jagnjetu”, koje će biti Spasitelj, Hristos, Gospod. Oni su bili spremni za to. Njihov um bio je jednostavan. Oni nisu bili veliki teolozi. Oni nisu smišljali razloge da ne veruju. Oni su samo verovali. Njihova srca i duše bili su spremni i kada je Bog progovorio preko anđela, oni su Ga saslušali i s velikom radošću prihvatili vest.

B. I mudraci su bili spremni. Očigledno je da su proučavali velika proročanstva o Izrailju. Nema sumnje da su oni došli iz područja gde je prorok Danilo imao tako veliki uticaj. Da li su oni imali ista Danilova proročanstva kao i mi danas? To nam nije poznato.

Ali ipak, oni su čekali i nadali se. Kada su videli to jako svetlo, tu sjajnu zvezdu, znali su da ona znači nešto posebno. Prisetili su se svega što su naučili i bili spremni da krenu na put, jer su znali da zvezda znači da je negde rođen Car i želeli su da Mu se poklone. Bili su spremni za Hristovo rođenje.

C. Ali car Irod nije bio spreman. Da li ste se ikada zapitali zašto car Irod nije video zvezdu? Ako je bila dovoljno sjajna da je vide mudraci u dalekoj zemlji, bila je dovoljno sjajna i da je Irod zapazi. Zašto Irod nije čuo objavu anđela? Zašto nije video obasjano nebo te noći? Mogao je to da vidi. Mogao je da čuje. Ali nije imao uši da čuje ni oči da vidi. Hristovo rođenje došlo je kako za pastire i mudrace, tako i za Iroda. Ali Irod to nije znao jer nije bio spreman.

Ako Mu se protivimo, ako zanemarimo ono što je Bog uradio kroz Isusa Hrista, onda Hristovo rođenje dolazi kao i uvek, ali nama ništa ne znači jer su naša srca hladna i neosetljiva prema onome što Bog pokušava da učini u našem životu.

Da li si spreman? Da li je tvoje srce meko? Da li su tvoje uši osjetljive? Da li možeš da čuješ kako ti Bog priča o svojoj ljubavi?

2. Bili su spremni da krenu na putovanje vere da bi videli Isusa

Drugo, kada su čuli poruku, i mudraci i pastiri bili su spremni da iskoraknu i pođu na putovanje vere, ali to nije bio slučaj sa Irodom.

A. Volim reći koje su pastiri izgovorili. Ubrzo pošto su se anđeli vratili na nebo, oni su kazali jedan drugom : *«Hajdemo do Vitlejema, da vidimo to što se tamo dogodilo šta nam kaza Gospod.»* Oni nisu rekli: *«Hajdemo do Vitlejema da vidimo da li je to istina.»* Oni nisu sumnjali u Božju poruku. Oni nisu postavljali pitanja anđelima. Oni nisu sedeli i razmišljali o svim nemogućnostima i kako, ljudski gledano, to uopšte nema smisla. Ne, oni su požurili u Vitlejem da vide dete. Bilo je to za njih putovanje vere.

B. A šta je s mudracima? Da li ste se ikada stavili na njihovo mesto? Možete li da ih zamislite kako stoje u svojim dvorištima i

pripremaju kamile za dugo putovanje? Oni tovarе svoje bisage s hranom i odećom, zlatom, smirnom i tamjanom. Onda im prilaze komšije i pitaju: «Šta to radite?» Mudraci odgovaraju: «Spremamo se za putovanje.» «Kuda idete?» «Pa, nismo baš sigurni.» «Imate li mapu?» «Ne, pratićemo zvezdu.» «O! A šta ćete pronaći kada tamo stignete?» «Pronaći ćemo cara.» «Kako se car zove?» “Ne znamo. Sve što znamo jeste da smo videli Njegovu zvezdu i nameravamo da je pratimo sve dok nas ne dovede do Njega, a onda ćemo Mu se pokloniti.”

Bilo je to putovanje vere. Vera nema smisla za ljude koji ne poznaju poruku i ne učestvuju u toj veri. Bilo je to putovanje vere, a veru može da objasni samo srce koje razume šta je vera.

C. Ali Irod nije imao veru. On je čuo poruku od mudraca. Mudraci su došli u Irodovu palatu i pitali : “Gde je Car Judejski koji se rodio? Videli smo Njegovu zvezdu na istoku i došli smo da Mu se poklonimo.” Irod se veoma uznemirio kada je to čuo. “Gde? Gde je taj car? Nisam čuo ni za kakvog cara.” Brzo je pozvao svešteničke poglavare i oni su mu rekli da su proroci prorekli da će se Mesija, Hristos, roditi u Vitlejemu. Priča vam je poznata. Irod je poslao tamo mudrace. Imao je priliku da upozna novog Cara, ali nije imao oči vere ili srce koje je verovalo. Iako je Car rođen samo nekoliko kilometara dalje, on nije bio spreman da Ga primi jer u njegovom srcu nije bilo vere. A to je problem, zar ne? Postoji mnogo toga što ne može da se objasni. Ne možemo da objasnimo devičansko rođenje. Ne možemo da objasnimo svetlost na nebu i anđele koji objavljuju rođenje cara. Ne možemo da objasnimo tajanstvenu zvezdu koja se pojavila. Ne možemo da objasnimo svu tu dramu i slavu i čudo. To je nešto božanskog porekla. To može da razume samo srce koje ima um vere. I naše putovanje mora da bude putovanje vere. Moramo da razumemo da nikada nećemo moći potpuno da shvatimo čudesa Božje ljubavi, da možemo da je prihvatimo samo verom.

3. Bili su spremni da plate cenu i prinesu žrtvu

Konačno, mudraci i pastiri su bili spremni da plate cenu i prinesu žrtvu.

A. Setite se pastira. Kada su rekli : «*Hajdemo do Vitlejema, da vidimo to što se tamo dogodilo šta nam kaza Gospod*», to je za njih bila velika odluka. Morali su da ostave ovce kada su krenuli u Vitlejem.

Sve što su posedovali zavisilo je od ovaca. Bila je noć, a tada su obično dolazili vukovi i napadali i ubijali njihove ovce. Za ovaj korak bila im je potrebna vera. Morali su da kažu : «Ostavljamo sve što imamo i tražimo Božje Jagnje, poverićemo svoja stada Dobrom Pastiru koji će se brinuti za njih.» Volim da mislim da su njihove ovce bile žive i bezbedne kada su se vratili, i da ih je od tada Bog izuzetno blagosiljao zato što su bili spremni da sve stave u Njegove ruke.

B. I mudraci su morali da plate cenu. Oni su ostavili svoje porodice i poslove i sve što im je bilo poznato i drago. Ostavili su sve da bi sledili zvezdu - da krenu na čudno i verovatno opasno putovanje - samo da bi se poklonili novom Caru i dali Mu svoje poklone u vidu zlata, tamjana i smirne.

C. Ali to nije bio slučaj sa Irododom. Irod čuje za cara i brzo seda na svoj presto i pita: «Gde je On?» On želi da se drži svega što ima - svog zlata i srebra, svoje sile i prestiža. Bojao se da će sve to izgubiti. Hristovo rođenje znači predanje. To znači da je suvereni nebeski Bog pogledao dole na Zemlju, video kako umiremo u svojim gresima i rekao: «Ne mogu to da dozvolim. Moram nešto da uradim u tom pogledu.» On je predao svu svoju slavu i silu. Postao je beba. Hodao je među nama. Udisao je našu prašinu. Dozvolio je da Ga progonimo i pljujemo na Njega i zabijamo klinove u Njegove dlanove i stopala. To je predanje. Hristovo rođenje znači davanje. Ne samo davanje šarenih poklona ljudima koje volimo, već davanje sebe.

Zaključak

A. Neki od nas su možda slični pastirima. Nemamo mnogo i možda ne znamo mnogo od onoga što svet smatra važnim. Ali spremni smo da slušamo šta Bog ima da nam kaže.

B. Neki drugi među nama možda su slični mudracima, traže istinu, postavljaju pitanja, znaju Njegovo obećanje da ćemo Ga pronaći ako Ga potražimo celim srcem.

C. Nažalost, postoje mnogi koji liče na Iroda - odbojni su prema Bogu, mrze Ga i ne žele da prime ono što im On nudi.

Svake godine, u vreme praznika Hristovog rođenja, povlači se crta. Tu su ljudi koji su slični pastirima i mudracima i koji dolaze da

se poklone Isusu. Tu su i ljudi koji su nalik Irodu, koji stoje hladni i tvrdi i odbijaju sve što Bog pokušava da uradi u njihovom životu.

U koju kategoriju ti spadaš? Ko te najbolje predstavlja?

Bog želi da uzme sve Irode i pretvori ih u pastire i mudrace. Ali to može da se dogodi samo ako ste spremni da Mu to dozvolite. Ako ste spremni da primite Njegovu poruku. Ako ste spremni da krenete na putovanje vere. Ako ste spremni da Mu se predate. Ovog jutra Bog vam upućuje poziv da pristupite Njegovim jaslama, Njegovom prestolu, da pristupite krstu i da upoznate Njegovu ljubav.

11. Subota, 2. novembar 2013.

SVETLOST HRISTOVOG ROĐENJA

Luka 2,21-32; Jovan 1,1-12

1. PROROČANSTVA O MESIJI

A. Postoji mnogo proročanstava o Hristu i o tome šta će Njegovo prisustvo doneti na Zemlju - Otkupitelj, uništitelj zla, Lekar, onaj koji vraća zajednicu, leči srce, Savetnik, itd.

B. Pismo jasno navodi da će On biti svetlost svetu.

Isaija 42,6.7: *“Ja Gospod dozvah Te u pravdi, i držaću Te za ruku, i čuvaću Te, i učiniću Te da budeš zavet narodu, videlo narodima; da otvoriš oči slepima, da izvedeš sužnje iz zatvora i iz tamnice koji sede u tami.”*

C. Jovan je prepoznao Isusa kao tu svetlost (Jovan 1,1-12).

D. Te noći u Vitlejemu Bog je poslao svoju svetlost svetu, da obasja tamu u ljudskom srcu.

E. Postoje neke stvari koje treba da naučimo o svetlosti.

2. SVETLOST HRISTOVOG ROĐENJA SVETLI SVIM LJUDIMA

A. Božja svetlost svetli svima (stihovi 7 i 9).

B. Kod Boga nema protekcije; On svima daje svoju svetlost.

C. Mi stavljamo božićna svetla da ih svi vide.

D. Jovan 12,46: *«Ja dođoh videlo na svet, da nijedan koji me veruje ne ostane u tami.»*

E. Efescima 5,14: *«Ustani ti koji spavaš i vaskrsni iz mrtvih, i obasjaće te Hristos.»*

3. SVETLOST HRISTOVOG ROĐENJA DAJE ŽIVOT

A. Čovek se rađa duhovno mrtav, i bez Božjeg večnog života - Božja svetlost daje Božji život (stih 4).

B. Ljudi se pitaju šta je to spasenje. To nije promena našeg načina života, činjenje dobrih dela, napuštanje greha i odlazak u crkvu - spasenje je novi način života.

C. Kada ljudi dođu na svetlost, oni primaju Božji život.

D. Kako čovek može da hoda u Božjoj svetlosti?

1. Jovanova 1,7: *«Ako li u videlu hodimo, kao što je On sam u videlu, imamo zajednicu jedan s drugim, i krv Isusa Hrista, Sina njegovog, očišćava nas od svakog greha.»*

4. SILA TAME NE MOŽE DA UGASI SVETLOST HRISTOVOG ROĐENJA

A. Sotona je vredno radio da bi sprečio da Božja svetlost svetli svetlu.

- Sotona i njegovi anđeli nazivaju se “vladarima tame na ovom svetlu”
- On je podizao ljude da unište Bibliju, podizao je ljude da uče o humanizmu, pokušavao je da osramoti Božje delo, nameravao je da izda zakone koji bi ugasili svetlost, pokušao je da uguši svetlost kroz progonstvo i smrt, itd.

B. Sotona ne može da ugasi Božju svetlost (stih 5)

- “tama ga ne obuze” – obuzeti znači savladati, prevladati, zauzeti, zarobiti
- svetli - svetlost stalno svetli i sotona ništa ne može da učini da bi je zaustavio
- ne samo što svetli, već postaje i sve jasnije

- Priče 4,18.19: *«A put je pravednički kao svetlo videlo, koje sve većma svetli dok ne bude pravi dan. A put je bezbožnički kao mrak, ne znaju na šta će se spotaknuti.»*

C. «Bog je svetlost»; sotona bi morao da uništi Boga da bi ugasio svetlost, a to nije moguće.

- Mislio je da je to postigao na krstu, ali to je samo učinilo da svetlost zasvetli jače nego ikada.

D. Šta sotona radi umesto toga?

1. On srce i um ljudi prekriva pokrivačem tame kako bi ih sprečio da vide svetlost.

- 2.Korinćanima 4,3.4: *“Ako li je pak pokriveno jevanđelje naše u onima je pokriveno koji ginu, u kojima bog sveta ovog oslepi razume nevernika, da im ne zasvetli videlo jevanđelja slave Hristove, koji je obličje Boga koji se ne vidi.”*

2. On daje lažno svetlo koje privlači ljude.

- 2.Korinćanima 11,14: *“... Jer se sam sotona pretvara u anđela svetla.”*

5. SVETLOST HRISTOVOG ROĐENJA SVETLI KROZ NAS

A. Mi smo “deca videla”.

B. Bog nas je ovde postavio da bi kroz nas svetlela svetlost Hristovog rođenja.

- Matej 5,14.16: *“Vi ste videlo svetu; ne može se grad sakriti kad na gori stoji... Tako da se svetli vaše videlo pred ljudima, da vide vaša dobra dela, i slave Oca vašeg koji je na nebesima.”*
- Filibljanima 2,13-16: *«Jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što Mu je ugodno. Sve činite bez vike i preišljanja. Da budete pravi i celi, deca Božja bez mane usred roda nevaljalog i pokvarenog, u kome svetlite kao videla na svetu, pridržavajući reč života, na moju hvalu za dan Hristov, da mi ne bude uzalud trčanje i trud.»*

C. Dobra ilustracija

- Jovan 15,5: *“Ja sam čokot a vi loze.”*
- Božićno drvo sa optičkim vlaknima jedno je od najnovijih proizvoda. Umesto da se sijalice kače o njegove grane, izvor svetlosti

nalazi se u samom drvetu. Svetlost obasjava optička vlakna u granama i one na svojim krajevima proizvode svetlost raznih rotirajućih boja. Kada sam prvi put video jedno takvo drvo, odmah sam pomislio kako to prekrasno ilustruje Isusove reči “vi ste videlo svetu”. Isus je naš izvor svetlosti i On živi u nama. Naš život služi kao sredstvo kroz koje Hristos svetli tako da svi mogu da vide Njegovu lepotu.

D. Svetlost sveta rođena je u našem srcu tako da On može nastaviti da obasjava mračni svet.

- Dela 26,18: *“Da im otvoriš oči da se obrate od tame k videlu i od oblasti sotonine k Bogu, da prime oproštenje greha i dostojanje među osvećenima verom mojom.”*

E. Svako od nas treba da teži da kroz njega sija svetlost Hristovog rođenja.

12.Subota, 7. decembar 2013.

KAKVA JE TVOJA ODLUKA?

Malahija 3,13-4,6

Postoji jedna izmišljena priča koja se iznosi na seminarima o menadžmentu o jednom mladom menadžeru koji je trebalo da zameni izvršnog direktora koji je odlazio u penziju. Mlađi čovek prišao je starijem, poštovanom pretpostavljenom i upitao: „Gospodine, znam kakva ste legenda postali kao direktor ove kompanije. Možete li mi dati neki savet kojeg treba da se držim kad dođem na vaše mesto?“

Stariji čovek je razmislio o pitanju i odgovorio: „Tri reči: Donosi dobre odluke!“ „To je dobar savet“, rekao je mladi čovek dok je zapisivao te reči. „A koji je ključ za donošenje dobrih odluka?“

„Jedna reč“, odgovorio je direktor veteran. „Iskustvo.“

„A kako da ga steknem“, pitao je mladi čovek dok je zapisivao reč „iskustvo“.

„Dve reči“, odgovorio je stariji čovek. „Loše odluke.“

Procenjeno je da se svako od nas svakog dana suočava sa stotinama odluka. One se protežu od onih sitnih (šta ćemo jesti za ručak), preko moralnih (dobro ili zlo), do prioriteta (bolje i najbolje). Svi želimo da donesemo dobre odluke u svemu.

Zašto? Zato što smo mi zbir svojih odluka. Određujemo odluke, a odluke određuju nas. Zato treba da pazimo kakve odluke donosimo danas, jer će one sutra postati naš način života.

Svakog dana suočavamo se sa odlukama u svojoj zajednici s Bogom. Dozvolite da vas podsetim na poslednji deo Knjige proroka Malahije kako bih objasnio pet područja u kojima smo primorani da donosimo odluke.

1. Hoćete li služiti drugima? (3,13-15.18)

Izvesni ljudi kojima se Malahija obraćao bili su krivi zbog gundanja i mrmljanja. Oni su razgovarali međusobno tužeći se na Boga. A kada su bili suočeni s tim, sve su porekli. Ovo je sedmi put u knjizi da oni poriču svoje greške. O čemu su to pričali? Služiti Bogu je dosadno. Beskorisno je. Bogoslužnja, desetak i služenje nemaju nikakvu svrhu. Sve je to prazno i uzaludno.

Ovakva pritužba podiže svoju ružnu glavu i u našem srcu danas. Neki ljudi prestali su da služe jer ne vide od toga nikakvu korist. „Ništa ne dobijam od toga.“ Ili : „Bio sam veran, ali Bog me ipak ne blagosilja. Štaviše, zli kao da napreduju dok dobri ljudi pate.“

Malahija je podigao službu na viši nivo. On je pokazao da služba razdvaja pravedne od zlih (3,18). Pravednost u Božjim očima je mnogo više nego tvrdnja o veri. Pravednost prave vere dokazaće sebe u svesrdnoj službi.

Služba Bogu je ozbiljan posao. On nam je zapovedio da služimo. Zar nije zanimljivo što želimo da se nazovemo slugama, ali ne želimo da se prema nama tako ponašaju? Želimo da ljudi sagledaju našu poniznost i kažu: „Kakav sluga!“ Ali kada se prema nama ponašaju kao prema sluzi, mi gundamo, baš kao Izrailjci u Malahijino vreme. Onda kažemo. „To nije pošteno. Prema meni se ne ponašaju kako treba.“ Ali evo o čemu je reč: Sluge nemaju nikakva prava. Oni su ih se odrekli. Sluge ne govore o tome šta je pošteno. Oni služe.

Svi veliki ljudi Biblije nazivani su slugama. Bog je govorio o Mojsiju, „sluga moj Mojsije“ (4,4). Najveći sluga bio je Isus. Treba da sledimo Njegov primer. Svakog dana pred nas se stavlja odluka da li ćemo služiti ili ne. Kakva je vaša odluka?

2. Hoćete li ukazivati strahopoštovanje Bogu? (3,16)

Neki od ljudi kojima se Malahija obraćao ozbiljno su shvatali Boga. Oni su se bojali Gospoda i mislili o Njegovom imenu. Bojati se Gospoda je sinonim za iskreno obožavanje Boga zbog onoga ko je i šta je On.

Kada se bojimo Boga, Njegov očinski pristup znači sve, a gubitak toga najveći je od svih jada. Bojati se Boga znači imati srce koje je osetljivo prema Bogu i na Njegovu milost. Razmišljati i ceniti Njegovo ime znači ceniti Njegovu ličnost. Time se priznaje da je Gospod Suvereni Bog svemira, Stvoritelj sveta i Otkupitelj ljudskih bića. Njemu treba da ukazujemo duboko poštovanje. Treba da zadržimo pri pomisli da bismo mogli na neki način da Ga uvredimo. S Njim se ne treba šaliti. On je oganj koji spaljuje i stoga moramo osećati strahopoštovanje u Njegovoj prisutnosti.

Poznavati Boga znači bojati Ga se, biti zapanjen veličanstvom Njegove slave. Bog postoji ne samo zato da bi ispunjavao naše potrebe. Ali mi postojimo da bismo ispunjavali Njegove zahteve. On je Gospodar, a mi smo sluge. On ima prava; mi imamo odgovornosti. Njega treba obožavati; mi smo obožavaoci. Bog nije samo neka daleka osoba na nebu. On je Gospodar nad vojskama, Bog Višnji, Car nad carevima, Gospodar nad gospodarima, Svemoćni. On je svet, svet, svet. Jedini pravilni odgovor koji On zaslužuje jeste ogromno strahopoštovanje.

Martin Luter je rekao velikom humanističkom naučniku Erazmu: „Tvoj Bog suviše je sličan čoveku.“ Luter je poznat i po sledećoj rečenici: „Neka Bog bude Bog.“ Kada gajimo takve misli, mi pokazujemo poštovanje prema Bogu. Naše srce čuti u strahopoštovanju pred Njim.

Svakog dana pred nama stoji odluka da li ćemo se bojati Boga ili ne. Kakva je vaša odluka?

3. Hoćete li biti nagrađeni od Boga? (3,17)

Nagrade dolaze kad Bogu ukazujemo strahopoštovanje. Sedamnaesti stih otkriva pet aspekata Božjeg karaktera. Ti aspekti određuju nagrade koje Bog nudi onima koji Mu služe i boje Ga se.

A. Bog nas sluša

„I pogleda Gospod, i ču“ (3,16). Kada Bogu ukazujemo strahopoštovanje, On nam posvećuje svoju nepodeljenu pažnju. Ova slika otkriva Boga koji se naginje kako bi čuo sve što Mu se govori. Kada se obratimo Bogu, On se uključuje na našu frekvenciju.

B. Bog nas se seća

„Napisa se knjiga za spomen pred njim za one koji se boje Gospoda i misle o imenu njegovom“ (3,16). Orijentalni vladari često su zapisivali imena i postupke građana koji su činili korisna dela, da bi bili sigurni da ih neće zaboraviti kada dođe vreme za dodelu prikladne nagrade. Bog vodi izveštaje o svima nama. On pamti šta smo uradili. U stvari, jedino što Bog zaboravlja su naši priznati gresi. Bog kaže, „Gle, na dlanovima sam te izrezao; zidovi su tvoji jednako preda mnom“ (Isaija 49,16). Mi ponešto napišemo na rukama da ne bismo zaboravili. Bog nas ne zaboravlja. On se seća.

C. Bog nas prisvaja

„Ti će mi biti blago, veli Gospod nad vojskama“ (3,17). „Oni pripadaju meni», veli Gospod nad vojskama“ (prevod Šarić). Reč „meni“ je nedvosmislena. Oni koji se boje Boga pripadaju Njemu. Kad poverujemo u Isusa Hrista, mi prenosimo vlasništvo. Više nismo svoji, već pripadamo Bogu. Mi smo izabrani narod, Božji narod.

D. Bog nas ceni

„Ti će mi biti blago, veli Gospod nad vojskama, u onaj dan kad ja učinim“ (3,17). „Oni pripadaju meni», veli Gospod nad vojskama, «u dan, što ga spremam, kao svojina moja“ (prevod Šarić). „Svojina“ znači nešto što je odvojeno kao naročita imovina. Na primer, imate mnogo stvari, ali one stvari koje imaju veliku vrednost negde ste

posebno odvojili da bi se čuvali na sigurnom. Tako Bog ceni nas. Mi smo Mu mnogo dragoceniji nego što mislimo.

E. Bog nas je pomilovao

„Biću im milostiv kao što je otac milostiv svom sinu koji mu služi“ (3,17). Knjiga proroka Malahije puna je upozorenja o Božjem sudu. Ali to je takođe knjiga saosećanja jer govori o milosti prema onima koji služe, boje se Boga i proslavljaju Ga. Mi zaslužujemo pravdu, ali Bog nam daje milost. Ne dobijamo ono što zaslužujemo. Primamo mnogo više nego što zaslužujemo. Bog nas je pomilovao. Svi mi volimo nagrade, u kakvom god obliku da dolaze. Ali nema boljih nagrada od onih koje dolaze od Boga.

Svakog dana sotona nas napada i pokušava da nas prevari i uništi kroz pogrešno razmišljanje. On ne želi da verujemo u ove nagrade. Zato smo suočeni sa odlukom: da li ćemo verovati sotoninim lažima ili Božjim rečima? Kakva je vaša odluka?

4. Hoćete li biti spremni za sud? (4,1-3)

Nemojte da se zavaravate: Doći će dan suda čiji je simbol oganj. Tog dana Bog će dramatično intervenisati u istoriji. Tog dana će grešnici biti spaljeni kao što vatra uništava slamu. Izraz, „*neće im ostaviti ni korena ni grane*“ (4,1) ukazuje na njihovo potpuno uklanjanje s lica Zemlje. Zli su kao pepeo pod nogama Božjeg naroda. Nasuprot tome, sveti će doživeti novi dan: dan radovanja i proslavljanja. Baš kao što zraci sunca donose toplotu i zdravlje, Bog donosi isceljenje svakom aspektu života.

Malahija nas upozorava na sud koji dolazi. Tog dana bićemo tretirani ili kao grešnici ili kao sveti. Taj dan mogao bi da bude i ovaj dan. Da li ste spremni? Hoćete li se suočiti sa sudom kao grešnici – osuđeni da iskuse Božji gnev? Ili kao sveti - oni koji su verovali u Isusa Hrista kao Gospoda. Kakva je vaša odluka?

5. Hoćete li pamtiti Božji zakon? (4,4)

Mojsijev zakon bio je Božje pravilo života za Jevreje. Reč koja se prevodi kao „pamtiti“ znači biti poslušan. Poslušnost Božjoj volji donosi najveću ispunjenost. Poštovanje Božjeg zakona ne

spasava, ali hrišćani uživaju u životu punom nagrada ako su poslušni Njegovim zapovestima.

Jedna ekipa televizijskih snimatelja bila je na zadatku u južnoj Floridi, snimajući dalekosežne posledice razaranja koje je za sobom ostavio uragan Endru. U jednom trenutku, usred pustoši, ugledali su usamljenu kuću koja je stajala je na svojim temeljima.

„Gospodine, zašto je vaša kuća jedina ostala u čitavom susedstvu?“ - upitao je reporter. „Kako ste uspjeli da izbegnete strašnu štetu koju je uragan načinio?“

„Ja sam sam gradio ovu kuću“, odgovorio je čovek. „Još nešto, gradio sam je prema građevinskom zakonu države Floride. Uradio sam sve što je taj zakon zahtevao. Koristio sam sve materijale po zakonu. Rečeno mi je da kuća sagrađena prema tom zakonu može da odoli uraganu. Tako sam postupio i kuća je odolela. Pretpostavljam da niko drugi nije poštovao taj zakon.“

U Mateju 7 Isus je rekao učenicima da je poslušnost Njegovim rečima kao čovek koji zida svoju kuću na kamenu. Kada naiđu oluje - a one će naići - ta kuća će opstati. Svaki dan stavlja pred nas izbor da li da poslušamo Božju reč ili ne. Kakva je vaša odluka?

Zaključak

Ovih pet odluka su nešto zbilja veliko. Hoćete li služiti drugima? Hoćete li ukazivati strahopoštovanje Bogu? Hoće li vas Bog nagraditi? Hoćete li biti spremni za sud? Hoćete li pamtititi Božji zakon? Kakva je vaša odluka?

Ilustracija: Služba za sahranu u jednoj crkvi. Propovednik je lupio rukom po propovedaonici i pogledao kovčeg. Rekao je. „Suviše je kasno za Džoa. On bi možda želeo da sredi svoj život. Možda bi želeo da provede više vremena sa svojom porodicom. Možda bi želeo da uradi mnogo toga, ali sada je mrtav. Suviše je kasno za njega, ali nije suviše kasno za vas. Vi još imate vremena. Još možete da donesete odluku. Još ste živi. Nije kasno za vas. Danas je dan odluke.“

Zatim je propovednik rekao kako je jednom prilikom autobus naleteo na pogrebnu povorku na putu za groblje, i da bi to moglo da

se dogodi i danas. Kazao je: „Trebalo da odlučite danas. Danas je dan za sređivanje vašeg života. Suviše je kasno za starog Džoa, ali nije kasno za vas.“

Tu je bio prisutan i jedan poznati čovek koji se veoma iznervirao. Na putu kući, rekao je svojoj supruzi : „Jesi li ikada videla nešto tako manipulativno i toliku neosetljivost prema toj jednoj porodici? Meni je bilo odvratno.“

Odgovorila je : „Nikada nisam čula ništa slično. Bilo je manipulativno. Bilo je odvratno. Bilo je neosetljivosti. Ali najgore od svega, bilo je i istinito.“

Danas je dan odluke. Kakva je vaša odluka?

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za adventističku misiju, JIEU
Odgovara: Laslo Galus
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2012.
Za internu upotrebu